

NOVA ГАЗЕТА

№30(387), Серпень 10, 2016, Нью-Йорк

№30(387), August 10, 2016, New York

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

**ПАМ'ЯТНИК ПЕТРУ ПОРОШЕНКУ
В ЛИПЕЦЬКУ**

СТОР. 4

ВИБОРИ-2016

**CLINTON CASH - БЕСТСЕЛЕР
ІЗ ПРОДОВЖЕННЯМ**

СТОР.6

ШЛЯХ. ІСТИНА. ЖИТТЯ

**ДОРОГА ДО ХРАМУ ЧЕРЕЗ
ХРАМОВЕ СВЯТО**

СТОР. 9

ВІД ШТАТУ ДО ШТАТУ

**МІСТО ТРОЯНД НА ТЛІ ГОРИ
АДМІРАЛА ГУДА**

СТОР. 20- 21

ІВАНУ БЕРНАЦЬКОМУ - 70!

СТОР. 16-18

**ОЛІМПІАДА В РІО:
РАДІСТЬ ПЕРЕМОГ
І СЛЪОЗИ ПОРАЗОК**

СТОР. 8

Творчий колектив Львівського
Національного академічного
драматичного театру імені
Марії Заньковецької щиро вітає
свого побратима,

**Народного артиста України
Івана Бернацького
з 70-літнім ювілеєм.**

Бажаємо міцного здоров'я
та подальших творчих успіхів!

Заньківчани

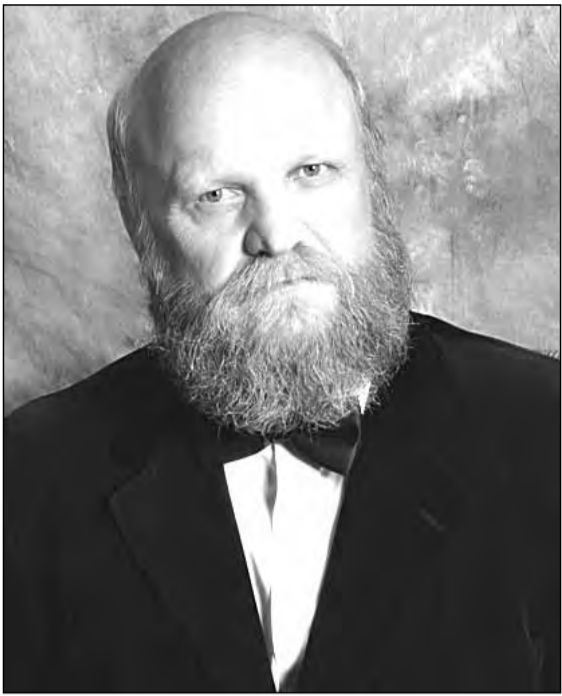

ДОРОГИЙ НАШ НАСТАВНИКУ, ВЧИТЕЛЮ, РЕЖИСЕРЕ! ШАНОВНИЙ ІВАНЕ ЙОСИПОВИЧУ!

У нетрях нью-йорських хмарочосів, що нагадують величезний мурашник, 10 років тому з'явився Український театр. Професійний, з власною трупю акторів, декораціями, музичним супроводом. Театр, який несе на чужині українцям рідну культуру. Важко повірити, що за усім цим стоїте Ви – одна людина, талант якої зумів скласти усі пазли справжнього театру в єдине ціле. З 1 липня й до осені ми відзначимо Ваш 70-річний ювілей, який збігся в часі з 10-ю річницею заснування в Нью-Йорку Українського драматичного театру Івана Бернацького. Ми щиро вітаємо Вас, по-справжньому Народного артиста України, нашого наставника з цими славними ювілеями й зичимо сили духу, такої ж енергетики, якою Ви заряджаєте всіх нас, яку випромінюєте в залу, де сидять, затамувавши подих, і стежать за утаємниченим дійством ваші віддані глядачі. Нехай же й далі живе ця велика таїна справжнього мистецтва, до якої нас, Ваших учнів, прилучили Ви, нехай Всевишній дарує Вам здоров'я, щастя-долю й нові вистави Вашого театру, який став сенсом усього Вашого життя. Многая літа, Учителю! Будьмо!

З повагою та вдячністю,
Ваші учні – студійці Українського
драматичного театру Івана Бернацького в Нью-Йорку

65 рядків від редактора

Доброго дня, шановні читачі!

Бувають у житті зустрічі, які стають віхами всього життя. Однією з таких зустрічей стало для мене в Америці знайомство з Народним артистом України Іваном Бернацьким. До того я мав непереможне бажання кинути все і повернутися в Україну. Бо мого журналістського хисту й досвіду тут, в Америці, ніхто не помічав. Нікому не було ані найменшого діла до того, що я працював у перших газетах України й на Українському радіо, об'їздив чи не всі «гарячі» точки Радянського Союзу, який розвалювався, володів усіма жанрами й за одну ніч написав серію репортажів з Вільноса, де радянські танки чавили литовців, після прочитання яких комуністи у Верховній Раді зажадали мого негайного звільнення з парламентської газети «Голос України», де я тоді працював. Вже одну з перших моїх публікацій у нью-йоркській російськомовній газеті, куди я пішов, бо ніхто в тунельній україномовній пресі не хотів мене навіть бачити, помітили в «Нью-Йорк Таймс» і видрукували на шпальтах цієї найпрестижнішої газети Америки велетенський матеріал про порушену мною тему.

Це розчарування, неможливість використати все, що знав і зміг, й змушували думати про повернення в Україну. І тут я зустрів Івана Бернацького. Він перший з тунельних українців помітив те, що я писав. І зрозумів, як тяжко мені заробляти тут пером на хліб насущний. Бо заробляння це йшло через страхітливі приниження й неймовірні злидні. І мудрий чоловік Іван Бернацький поділився своєю таємницею, що він у такому ж становищі, як і я. Народний артист України змушений фарбувати, чистити, доглядати... «Але це не приниження, — казав він, — це гарт, школа життя. Бог нас любить, якщо змушує пройти через усе це».

Ці слова перевернули мою душу. Я зовсім по-іншому подивився на себе, немов збоку. І зрозумів, що в цьому житті справді все дуже відносно. Сьогодні ти на білому коні, а завтра за якоюсь старою клячею будеш прибирати. І треба не впадати у відчай, не нервувати, а дякувати Богові, бо Він знає, якими дорогами вестися нас до істини й прозріння.

Ніколи не забуду, яким зробив для мене Іван Бернацький святкування мого 60-ліття. Він організував справжнє свято, аби я зрозумів і відчув, що я все той же, з хистом і досвідом журналіста, якого читають, якого люблять, до якого на уродини набилася повна зала гостей. Лунали теплі слова, звучала музика, а він не поїхав в Україну (хоч якраз на цю пору мав відвідати рідних) для того, аби подарувати мені свято. Стояв на сцені і як супердосвідчений тамада керував тим незабутнім дійством, якого спеціально для мене ніхто ніколи в житті не робив.

У ці дні Іван Бернацький святкує свій 70-літній ювілей. Хоч дивлячись на нього, неможливо повірити, що йому вже 70. Він виглядає як 40-річний, еродливий, статний чоловік, в якого ще захохотяться дівчата. Вчені-психологи стверджують, що старість довго не приходить до тих, хто вміє радіти життю і ніколи не впадає у відчай. Мабуть, це про Івана Бернацького. Бо він-таки справді ніколи не впадає у відчай і лікує від присутності депресії інших.

Іван Бернацький був першим серед тунельних українців, з яким я відчув себе розкритим і справжнім, таким, яким був у Києві. Я зняв із себе маску і відчув полегшення, усвідомивши, що шок і депресія, які переслідували, буквально брали мене за горло перші роки на чужині, щезли. Було легко і солодко. Життя тривало.

Щира подяка тобі, друже, за все це! За свято для мене, за твій театр, за твій талант, за твої слова, які лікують і вселяють у душу спокій. Нехай Господь віддячить тобі! Многая літа!

З пошаною до вас,
Валентин Лабунський —
головний редактор «Нової газети»

НАГОЛОСИ Й АКЦЕНТИ

Щось дуже часто й системно почали з'являтися на телеекранах розмовляючі голови, що закликають укласти мир з агресором на будь-яких умовах. «На будь-яких умовах» означає капітуляцію, окупацію й поступову (більш-менш швидко) ліквідацію Української держави. І те, що деякі вожді, які стоять за цією добре організованою псевдопацифістською кампанією, не розуміють, до чого все прийде, їх аніскільки не виправдовує. А дехто все чудово усвідомлює й демонтує Україну з повним розумінням здійснюваного.

Ось у ефірі «Еспресо-TV» і радіо «Свобода» виник відомий мотогощик пан Мочанов і почав малювати страхітливі картини Третьої світової війни й знищення нашої країни, якщо не погодимось на мирний план

Юзеф Пілсудський, якого нинішнє покоління поляків вважає ледь не батьком нації, був одним з найвідданіших союзників нацистської Німеччини. На знімку: Ю. Пілсудський (в маршальській уніформі) з Йозефом Геббельсом (другий праворуч)

ФАТАЛЬНІ МИТІ

Путіна-Порошенка стосовно Донбасу, тобто на вибори під автоматами донбасівських колаборантів Кремля, на фактичне визнання «ДНР» і «ЛНР», на особливий статус цих путінських «бантустанів» у складі України, коли вони матимуть і далі свої армії під керівництвом російських офіцерів (і чи легше нам буде, якщо ці формування назвуть «народною міліцією?»), свої керовані ФСБ спецслужби, свою поліцію, свої суди й прокуратури. Тобто, це будуть незалежні від України, але повністю залежні від Кремля псевдодержави, що формально вважаються частиною України. Більшість українців такого «миру» (який виявиться гіршим за війну) не хочуть. А на Банковій щось у цьому сенсі робиться. Зокрема, говорять, що за підготовку цієї капітуляції відповідає Руслан Князевич. Якщо Банкова піде на подібну самогубну авантюру, то не лише не розв'яже проблему на Сході, а й штовхне Україну до громадянської війни. Влада не зможе тоді позбавитися ярлика зрадників і капітулянтів, і ніякі олігархічні ЗМІ не допоможуть відмитися. Сьогодні мільйони українців терплять цю владу, яку зневажають, оскільки розуміють — війна, не можна внутрішніми потрясіннями погіршувати стратегічне становище України. Але в разі капітуляції всі ці стимули й стримуючі мотиви зникнуть, і третій Майдан стане неминучим. Навряд чи допоможе яка-небудь «преторіанська гвардія», бо, як показали події на Майдані в січні-лютому 2014 року, коли українців дуже «дістають», вони вже ніяких жертв не бояться, ні своїх, ні чужих. Тому змова з Путіним усупереч волі українського народу може закінчитися кепсько для її ініціаторів. Цей «договорняк» за рахунок України може мати дуже неприємні наслідки. Змусивши Банкову визнати «ДНР» і «ЛНР», Путін розпочне другу частину плану: спираючись на свої озброєні протекторати, дестабілізувати й розвалити решту України. Ну, й навіщо нам такий «мир» під окупацією, під ярмом Кремля?

З аналогічними Мочанову ідеями виникла вчорашня героїня Сав-

ченко. Щоправда, пішла далі, ніж романтик далеких мандрівок. За Савченко, українці мають покаятися перед «ДНР» і «ЛНР» і, визнавши свою «провину», помириться з ними. Шкода, що героїня не конкретизувала свою нетривіальну й багату за змістом думку: покаятися перед тими, хто розтинав животи українським патріотам і топив їх у річках, хто розстрілював наших полонених солдатів, хто влаштував їм знущальні ходи в Донецьку, Захарченком, Гіві, Моторолою або одразу перед Путіним? До речі, сама героїня не хоче покаятися перед РФ за те, що воювала в батальйоні «Айдар» і мала «злочинне нахабство» захищати Україну?

Нардеп від «Опозиційного блоку», Євген Мураєв, що був з нею у студії, висунув ідею надання всім регіонам України «особливого статусу». Савченко не заперечила. Але ж реалізація пропозиції Мураєва означає навіть не федералізацію, а конфедералізацію країни з її швидким розпадом. Нардеп Антон Геращенко назвав свою колегу по парламенту «троянським конем Путіна». Хто його знає, чи не зіграв Путін з нами й Савченко свою гру? Савченко пройшла стрімкий шлях від народного обожнювання до закидання її курячими яйцями в Одесі. Вона стає дедалі небажанішою особою в патріотичному середовищі, перетворюючись водночас на кумира всіляких «ватників».

Досі в нашому медіа-просторі продовжують обговорювати абсурдне, рівною мірою антиукраїнське й антипольське рішення Сейму у Варшаві. На жаль, емоційні спалахи замість продуманої політики багато разів коштували польському народові жахливих катастроф і страждань. Здавалося б, час уже зробити висновки з власної історії.

Восени 1938 року польські лідери разом з Гітлером розірвали на шматки Чехословаччину, свого єдиного природного союзника. Тешинська область, яку вони відібрали у чехів, виявилася для офіційної Вар-

шави важливішою. 1 вересня 1939 року настала розплата: шестирічна нацистська окупація й майже 6 мільйонів загиблих поляків. Якби Польща виступила тоді єдиним фронтом з Чехословаччиною, яку справедливо називали «зброярською майстернею Європи», вони мали б усі шанси вистояти проти Німеччини. Але в той час поляки були в одному «човні» з Гітлером.

Кілька років тому шановний Іван Діак подарував мені свою книжку «Волинсько-холмська трагедія». Там є цікава фотографія, де зафіксовано поминальні заходи в Берліні 1935 року з нагоди смерті Юзефа Пілсудського. Біля символічної труни маршала Польщі, вкритої національним прапором з П'ястовським орлом, в траурному караулі із сумним обличчям сидить Адольф Гітлер. Є ще одне фото, де живий Пілсудський дружньо спілкується з доктором Йозефом Геббельсом. 1934-го Пілсудський і Гітлер домовилися спільно воювати проти СРСР, причому Пілсудський не забув попрохати для Польщі всю територію України...

1939 року після капітуляції Польщі й взяття Кракова Гітлер наказав військовій комендатурі виставляти щодня почесну варту біля труни Пілсудського. І його ідейні послідовники ще звинувачуватимуть ОУН у співпраці з Німеччиною?

Щиро бажаю полякам не розплатитися за нинішні політичні ігрища так, як вони розплатилися у вересні 1939-го, оскільки (за визнанням екс-міністра закордонних справ Польщі Сікорського) спочатку Кремль запропонував Польщі розділити з ним Україну, а завтра він же запропонує німцям розділити Польщу. Чи поляки вірять у «високу шляхетність» кремлівських начальників? Польський Сейм розкрив «ящик Пандори», наслідки можуть виявитися найнесподіванішими і найжахливішими. Але ніяк не могу зрозуміти, чому історія нічого не вчить наших західних сусідів і чому вони постійно наступають на свої польські граблі? Фатум якийсь...

Ігор Лосєв

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Думка, що в українському політикумі не залишилося сміливих і чесних людей, виявилася хибною. Після того, як колишній комендант Майдану, а нині голова Верховної Ради України А.Парубій продався за посаду Банковій, а на його місце першого віце-спікера П.Порошенко хутко поставив свою лизоблюдку Ірину Герашенко, рупором правди у Верховній Раді стала заступник голови Верховної Ради України Оксана Сироїд.

Вона вважає, що Верховна Рада має визнати окупацію Донбасу Росією. «Вихід тільки один – ухвалити рішення юридичне, законом визнати окупацію частини території України Росією, назвати окупанта», – сказала вона в неділю, 7 серпня, в ефірі «112-му каналу». Відповідаючи на запитання, чому парламент цього не

дівався його побачити, але в ньому є хоча б до сотні людей, які не є політичними рабами. А наступний парламент, швидше за все, це на 100% будуть просто раби», – вважає Сироїд. На запитання, чому парламент не ухвалив новий закон про вибори, вона відповіла: «Президент не хоче нового закону про вибори. Причому тут парламент?».

Оксана Сироїд – десятий віце-спікер Верховної Ради, перша в історії українського парламентаризму жінка на цій посаді. Не вказуючи ні на кого пальцем, зізнається: посаду віце-спікера ВР завжди посідали або радянські партійні «зубри» або (з 2000 року) дуже багаті чоловіки-політики, або чоловіки-політики, здатні надавати серйозні послуги багатим партійним босам чи першим особам держави. Оксана Сироїд, крім того, що не є чоловіком, ще й не відповідає решті вищезазначених характеристик.

ОКСАНА СИРОЇД: «ЩОБ ВИЗНАТИ РОСІЙСЬКУ ОКУПАЦІЮ, ТРЕБА СПАЛИТИ ЛИПЕЦЬКУ ФАБРИКУ ПОРОШЕНКА»

робить, Сироїд випалила: «Для цього треба Липецьку фабрику Петра Порошенка спалити. Але це може зробити тільки той, хто нею володіє. Це мало б бути зроблено. І тоді – розв'язані руки».

На думку О.Сироїд, якщо Україна виконає вимоги РФ (надать особливий статус частині Донбасу, оголосить повну амністію бойовикам і проведення виборів у непідконтрольній Україні частині Луганської та Донецької областей), то це призведе до юридичної капітуляції.

«Те, що Росія на цьому наполягає, свідчить, що це план юридичної капітуляції, це не виконання Мінських домовленостей, це не юридичне вирішення конфлікту, а звичайнісінька капітуляція. І це свідчить про те, що шлях, який було обрано Порошенком, був неправильним», – наголосила віце-спікер.

На уточнююче запитання, чи означає це, що якби керівники Української держави відмовилися від торгівлі з Росією, політичні відносини з РФ вибудувати було б набагато легше, О.Сироїд сказала: «Звичайно, абсолютно».

Віце-спікер українського парламенту також вважає, що якщо дострокові парламентські вибори відбудуться за нинішнім законом, Україна отримає тиранію. «Люди, які сьогодні розказують, що цей парламент неспроможний і нелегітимний, підривають безпеку й суверенітет України. Тому що вибори за нинішніх обставин є небезпечними з багатьох міркувань, передовсім через виборчий закон. Якщо відбудуться дочасні вибори за нинішнім законом, ми отримаємо тиранію. Тому що цей парламент може бути не таким добрим, як хтось спо-

Ось уривки з інтерв'ю, яке Оксана Сироїд давала українським ЗМІ і які дають уявлення про неї як про політика й людину.

✓ Я народилася в селі Городище Сокальського району на Львівщині. Село – тридцять хат. Магазин працював двічі на тиждень, туди привозили хліб, цукор та іриски. В селі було дуже багато городів. І так мене ці городи гнобили. І була в мене тиха мрія, щоб утекти десь подалі від села, щоб працювати не на городах. Складний був час. Я вступила до Києво-Могилянської академії. Сама вступила. Таке Боже Провидіння.

Далі було дуже голодно, величезна інфляція, і батькам було дуже важко утримувати мене в Києві у такий інфляційний період. У Могилянці всі були такі. Ми всі дуже швидко почали шукати роботу. Ми всі шукали щось, щоб полегшити нашим батькам тягар утримання нас у Києві. Але ми, могилянці, мали дві переваги перед іншими студентами: знання мови та комп'ютера. Англійську я вчила, коли готувалася до вступу. А вивчила вже в Могилянці. Було важко спочатку. Мого знання мови не вистачало, всі підручники були англійською, викладання деяких дисциплін – теж англійською, тож я плакала щодня і спала по чотири години. Такі в мене були перші півроку. А потім все пішло. Тож, ми мали англійську та знання комп'ютера. Це були 1993-1995 роки, тоді студенти інших вишів у цьому нам програвали. І ці переваги стали своєрідним соціальним ліфтом для тих, хто вчився у Могилянці. Мене хтось зазирив ще студенткою та привів працювати в Україн-

ську республіканську партію до Михайла Гориня, де я була його асистентом. Коли пізніше стали шукати помічника для Юхновського, запропонували мені. 1996 року я вже була помічником народного депутата Ігоря Юхновського. Я ще тоді не мала вищої освіти. Ігор Рафаїлович був унікальним учителем. Він був вроджений модератор. Який би не стався конфлікт, він завжди вщухав, якщо ним починав займатися Юхновський. Отакі «Грицеві шкільні науки».

✓ Влада схильна до деградації, будь-яка влада в будь-якій державі. Не буває доброї влади. Тому що вона сама створює середовище, яке викривляє сприйняття світу. Мій улюблений Френк Герберт казав: «Багато людей не усвідомлюють, що велич є почуттям скороминущим. І велич є наслідком міфотворчої уяви людства». Тобто, міф про посаду та про владу створюють люди. Чиновник повинен розуміти: люди тебе наділяють владою, вони ж тебе міфологізують. Політик, чиновник мусять дуже чітко усвідомлювати, продуктом якого міфу вони стали і відокремити себе від цього міфу, щоб не мати віри у власну значущість. І для цього слід мати почуття самоіронії. Через це дуже мало людей проходить гідно, досягаючи вершини свого владарювання. Не маючи почуття самоіронії, вони розчиняються в цьому міфі, який був, є і завжди буде. Для того, щоб мінімізувати вплив цього міфу, і потрібна прозорість. Чим більша кулуарність, чим більшою є закритість середовища, тим швидше ти починаєш вірити у власну значущість чи велич. Це неможливо вилікувати назавжди.

✓ Суддям процедури не допоможуть. Ще коли я працювала у Реанімаційному пакеті реформ, в межах об'єднання «Самопоміч», я й тепер відстоюватиму позицію, що шансів на внутрішнє очищення судової системи в нас немає. Фактично ми маємо йти шляхом перепризначення суддівського корпусу. У нас немає критичної маси у суддів. Судді досі відречені, вони не усвідомлюють своєї відповідальності за те, що відбулося, своєї причетності до того, що відбулося. Якби у них було відчуття причетності та каяття, що вони були частиною системи, був би шанс. А так вони просто капсулювалися.

✓ Ставши заступником голови Верховної Ради, я відчула страшенне відчуття відповідальності. Захід до депутатського залу не викликав у мене таких емоцій. Бо я перед тим чотири тижні над коаліційною угодою працювала, то я там всиділася, в тому приміщенні. Тож після відкриття я просто перейшла в інше приміщення. Але із залу прийти за стіл так званої президентії – це дає трошки інше відчуття. Бо навіть у залі ти можеш стати невидимим, не проголосувати, сховати очі, розчинитися. А тут ти бачиш очі, розгубленість, руки, які розхитують. Абсолютно новий досвід. Дуже відповідально.

✓ Пропорційний розподіл комітетів між усіма політичними силами – це демократичний принцип. Але тут просте питання: віддати фактично процес ухвалення рішень під вплив людей, які несуть відповідальність за те, що відбувається в країні. Несуть відповідальність

за узурпацію влади Януковичем, за Майдан, за вчинки, які призвели до війни. Ну як? Яким чином? Можна мати сто норм у регламенті. Я не була готова голосувати «за», з тих людей, яких я знаю, ніхто не був готовий просто натиснути кнопку «за» список, де ці люди очолювали комітети. Як би ви поставилися до нас, якби Комітет зі свободи слова очолила людина, яка весь цей час нищила свободу слова? Як би ви ставилися до нас, якби ми проголосували за це? З яким обличчям Комітет з прав людини ми віддамо вчорашнім представникам влади? Як це пояснити суспільству? Говорити про пропорційний принцип?

✓ Я проти підняття платні депутатам. Суспільство цього не сприйме. Воно не довіряє жодному інституту, в тому числі й депутатам. Люди натерпілися. Може, вони й розуміють, що справді нині не той рівень оплати праці, але не готові це визнати. Вони терпіли надто багато принижень, щоб визнати за депутатами право на гідний рівень оплати праці. Це така вимога покути з їхнього боку. Коли волонтери віддають останнє, викроюючи на армію з невеличкою зарплати, ставити питання, що на життя не вистачає, маючи і хліб і до хліба, і «Мерседесик», і дім за Києвом, і грошики, сховані в офшорах, означає йти проти власної совісті, брехати самому собі. Колись ця брехня відлунувала страхітливими гризотами сумління, якщо воно, звісна річ, ще залишилося...

**Записав
Дмитро Гнип
Спеціально
для «Нової газети»**

В УКРАЇНІ

КОНФЛІКТ У ЗОНІ АТО МОЖЕ ПЕРЕРОСТИ У ВІЙНУ З РОСІЄЮ

Речник Адміністрації президента з питань АТО Андрій Лисенко заявив, що українська сторона не виключає загострення конфлікту «в будь-яку годину» через дії Росії.

«Буквально по всій лінії розмежування ми спостерігаємо маневри важкої техніки, підтягування артилерійських систем, ротацію підрозділів російських військ, які переходять державний кордон на неконтрольованій ділянці. Ми бачимо небезпечний рух російських військ», – зазначив він на брифінгу в неділю, 7 серпня.

«На півночі Криму російські війська також проводили свої маневри, і на певний час рух на пропускних пунктах було зупинено з ініціативи російської сторони. Тобто, окупанти проводять свої маневри, і ми маємо розуміти, що в будь-яку хвилину, в будь-яку годину вони можуть розпочати масштабний наступ», – заявив речник Адміністрації президента з питань АТО.

Водночас, за його словами, українська сторона відстежує ситуацію на ділянках найбільшого скупчення сил та засобів противника та накопичує резерв для можливого відбиття наступу.

АКЦІЯ НАДІЇ САВЧЕНКО «НЕ КИДАЙ СВОЇХ!»

У центрі Києва в понеділок, 8 серпня, відбулася зорганізована народним депутатом України Надією Савченко акція «Не кидай своїх!» з вимогою негайного звільнення всіх українських полонених з полону сепаратистів. У ній взяли участь рідні та близькі полонених, колишні воїни із зони АТО, а також небайдужі українці, які погоджуються з діями Надії Савченко, яка вважає, що пре-

зидент Порошенко має розробити й запропонувати швидкий механізм видачі й обміну полонених, оскільки ця процедура може займати місяці.

Надія Савченко, а також її сестра Віра наголосили, що ця акція – спосіб нагадування українській владі про заручників, які перебувають на неконтрольованих Києвом територіях Донбасу. «Мене обурює, що президент називає себе єдиним переговорником. Якщо це так, то чому він досі не говорить з лідерами «ДНР» і «ЛНР» Захарченком і Плотницьким».

На охорону громадського порядку в зв'язку з акцією Надії Савченко залучили понад тисячу працівників столичної поліції та військовиків Національної гвардії України. Учасники акції підписали лист-звернення до президента з вимогою докласти всіх зусиль задля звільнення українських заручників.

Нагадаємо, 4 серпня Надія Савченко оголосила голодування на знак протесту проти бездіяльності влади в процесі обміну полоненими.

ЗАМАХ НА ВАТАЖКА ЛУГАНСЬКИХ СЕПАРАТИСТІВ ІГОРЯ ПЛОТНИЦЬКОГО

Самопроголошений лідер Сокремих районів Луганської області (ОРЛО) Ігор Плотницький, на якого 6 серпня було скоєно замах (його автомобіль підірвали в Луганську з допомогою фугасу, внаслідок чого Плотницький дістав поранення й був шпиталізований), звинуватив у спробі замаху на нього українські та американські спецслужби.

Про це він сказав в аудіозверненні, розміщеному на його офіційному сайті. «Прошу всіх зберігати спокій. Нічого серйозного не сталося. Але кожен, хто говорить про мою недієдатність, – зрадник і ворог Луганської народної республіки. Скоро буду на праці. Сьогодні, напевно, не найкращий день у моєму житті. Але хочу заспокоїти жителів: я живий і здоровий», – заявив Плотницький.

Ватажок ЛНР попросив не спекулювати на його здоров'ї. «Ті, хто намагається змістити законну владу в ЛНР, – це провокатори», – зазначив він. «Ви знаєте: війна ще не закінчилася, і за українським урядом стоять, звичайно ж, спецслужби Сполучених Штатів і ті, хто намагається розгойдати ситуацію і в Україні, і в цілому в світі», – заявив Плотницький.

ПАВЛО КЛІМКІН: «НАСТУПНА ПОМИЛКА ЗАХОДУ СТОСОВНО РОСІЇ МОЖЕ СТАТИ ФАТАЛЬНОЮ»

Міністр закордонних справ України Павло Клімкін з нагоди 8-х роковин початку війни Росії проти Грузії 2008 року заявив, що Захід вчиться тільки на власних помилках.

«Після цієї агресії – жодних санкцій, а невдовзі – «перезавантаження» зі США й «Партнерство – для модернізації» з ЄС», – нагадав він у Твіттері дії Заходу після нападу Росії на Грузію й окупацію двох сепаратистських регіонів цієї країни, що триває й досі. «Наступна помилка Заходу стосовно Росії може стати фатальною», – застеріг міністр.

В Україні звертають увагу, що саме поблажливість світової спільноти до агресії Росії проти Грузії уможливила агресію Росії й проти України. Після російсько-грузинського військового конфлікту в серпні 2008 року Росія окупувала два сепаратистські регіони Грузії – Абхазію й Південну Осетію, а також визнала самопроголошену «незалежність» цих регіонів. Крім Росії, її визнали ще лише три держави – Нікарагуа, Венесуела й Науру. Тбілісі ж і міжнародна спільнота вважають ці регіони невід'ємною частиною Грузії.

ЗЕМЛЕТРУС У РАЙОНІ МАРІУПОЛЯ

В Україні, в районі Маріуполя, стався землетрус з магнітудою 4,8 бала. За даними Геологічної служби США, він стався 7 серпня об 11:15 ранку за місцевим часом. Його епіцентр знаходився на глибині 10 кілометрів.

Як повідомляють місцеві мешканці, поштовхи відчувалися в усіх районах міста та кількох найближчих населених пунктах (повідомляється, що слабкі поштовхи відчувалися навіть у Донецьку). Деякі люди сприйняли землетрус за артобстріл і побігли до укриттів.

Мешканці Маріуполя розповідають, що в будинках тремтіли стіни, з полиць падав посуд

і книжки, а зі стін – фотографії й картини. Останній подібний землетрус було зафіксовано в Маріуполі 30 років тому.

Жертв немає, але деякі будинки в місті покрилися небезпечними тріщинами.

ПІДБИРАТИ КАДРИ ДО ГЕНІНСПЕКЦІЇ ПРОКУРАТУРИ БУДЕ ПРОКУРОР ІЗ США

Генеральний прокурор України Юрій Луценко підписав 8 серпня наказ про першочергові організаційні заходи із забезпечення формування кадрового складу Генеральної інспекції – органу, який наглядатиме за законністю дій прокурорів та слідчих. Під час підписання були присутні заступник генпрокурора Анжела Стрижевська та колишній федеральний прокурор і помічник генерального прокурора США Богдан Витвицький.

Луценко повідомив про створення конкурсної комісії, що складатиметься із семи осіб, з яких п'ятеро – представники громадськості. «Головою комісії призначено, згідно із законом, громадянку України й працівника Генеральної прокуратури пані Анжелу Стрижевську, але прошу вас бути лідером цієї комісії», – заявив Луценко Витвицькому й запропонував йому перенести американський досвід під час співбесід з кандидатами.

Луценко також сказав Витвицькому, що покладається на його рейтинг довіри в Україні, як представника американської правоохоронної системи й відомого в США українця. «Дуже хотів би, щоб ви створили справді незалежний і дуже фаховий орган», – сказав він.

ЖУРНАЛІСТАМ ПОКАЗАЛИ, ЯК ВИГЛЯДАЄ «МЕЖИГІР'Я» БЕЗ ЯНУКОВИЧА

Держава не виділяє нині на фінансування маєтку «Межигір'я», який належав колишньому президентові України Віктору Януковичу, ані копійки. Всі кошти, необхідні на утримання хоромів надходять від екскурсії, вартість кожної з яких становить 50 гривень.

Забезпечує всім необхідним маєток громадська організація на чолі з комендантом Денисом Тарахотеликом. У лютому

2014 року він був активістом «Автомайдану» й зайшов на територію комплексу одним із перших.

Щомісяця колишня резиденція Януковича потребує 1,5 мільйона гривень. В буденні дні «Межигір'я» відвідує по 200-500 туристів, на вихідні приїжджають до 2500 осіб. Над підтриманням комплексу в належному стані працюють 200 осіб. Це охоронці, прибиральники, працівники з озеленення та особи, які доглядають за тваринами. Нещодавно до звіринця, який колись належав Януковичу, поселили двох лам та чотирьох віслуків. Також добудували додатковий майданчик для страусів.

СВЯТО МЕДУ В ПОЛТАВІ

Минулими вихідними (6-7 серпня) в Полтаві відбулося Свято меду, яке влаштувала обласна спілка пасічників. Як повідомили представники волонтерського об'єднання «Полтавський батальйон небайдужих» (ПБН) на своїй сторінці у Facebook, бджолярі, крім реалізації меду та продуктів бджільництва, взяли участь у збиранні допомоги захисникам України. За час Свята меду на допомогу військовим підрозділам Збройних Сил України було зібрано 3220 гривень.

Полтавська письменниця Ольга Сакало теж долучилася до благодійності: вона на «медовому» ярмаркові реалізувала нещодавно видану книгу «Буремна пора», присвячену героям Небесної сотні й усім учасникам війни на Сході нашої країни, а виручені від продажу кошти передала в скриньку волонтерам ПБН.

І звичайно, пересічні полтавці продовжують підтримувати воїнів-захисників України: у вихідні до волонтерського осередку Полтавського батальйону небайдужих благодійники привезли два мішки борошна, з якого польова кухня ПБН зможе напекти багато різноманітної випічки й порадувати військовиків смачними стравами.

За повідомленнями українських видань та інформаційних агенцій

ВИБОРИ-2016

Катерина Кіндрась,
власний кореспондент
«Нової газети» в Америці

Останні соціологічні опитування свідчать, що Гіларі Клінтон лідирує в суперництві з кандидатом республіканців Дональдом Трампом за Білий дім. Одні соціологічні служби віддають перевагу Клінтон з розривом у 10 відсотків, інші обмежуються 5-ма. При цьому впадає у вічі, що деякі засоби масової інформації, включно з деякими американськими телеканалами,

ловік Білл отримували значні суми (Швейцер пише про десятки мільйонів доларів) від групи із переважно російських компаній-партнерів «Сколково».

«Відомо, що Державний департамент США прямо брав участь та сприяв залученню мільярдів доларів у створення російської «Силіконової долини», технологічні інновації якої включають дигуни та гіперзвукові російські крилаті ракети, новітні радары та літальні апарати, здатні нести російські повітряно-десантні війська. Оце так перезавантаження!», – пише Швейцер.

«Дослідження, які проводились у «Сколково», привертати увагу військових експертів США та правоохоронців. Дослідження стосовно діяльності «Сколково», проведене в 2012 році Програмою дослідження закордонних армій бази збройних сил США Fort Leavenworth, вказало, що метою «Сколково» було служити «засобом глобальної передачі до Росії технологій у галузях ІТ, біомедицини, енергії, супутникових, космічних та ядерних технологій». Дослідження військових США також

«ФБР вважає, що реальними мотивами російських партнерів, яких фінансує уряд Росії, є отримання доступу до секретних, чутливих та новітніх технологій, якими володіють компанії США» – цитує застереження ФБР Швейцер.

Книга «Готівка Клінтонів» стала бестселлером у США і, серед іншого, звертає увагу на можливий зв'язок між щедрими гонорарами, які отримував экс-президент США Білл Клінтон за промови від бізнесменів, та обстоюванням інтересів цих осіб Держдепом США або особисто Гіларі Клінтон під час перебування на посаді сенатора або державного секретаря США. За це різноманітні корпорації та приватні особи (серед них і український олігарх Віктор Пінчук) вносили значні суми в сімейний добродійний фонд Клінтонів. Сума зібраних коштів сягає 2 мільярдів (!) доларів.

Не тільки Швейцер, а й журналісти-розслідувачі розкопали, як у результаті серії транзакцій маловідома канадійська компанія зуміла отримати контроль над багаточисними урановими родовищами по всьому світу, в тому числі і в

CLINTON CASH З ПРОДОВЖЕННЯМ

денно й нічно шукають компромат на Трампа й зовсім не чіпають Клінтон. Варто лише простежити кілька днів програми телеканалу CNN, щоб пересвідчитися в цьому. Складається враження, що це власний канал родини Клінтонів. Навіть натяку на критику кандидатики від Демократичної партії й жодної згадки про розвінчувальну книгу Пітера Швейцера Clinton cash («Готівка Клінтонів»), яку прихильники Г.Клінтон намагаються навіть не згадувати.

Між тим, П.Швейцер неспростовно довів у своїй книзі, що Гіларі Клінтон могла сприяти отриманню Росією доступу до найновітніших технологій подвійного використання (військового та цивільного), перебуваючи на посаді державного секретаря США. Про це на сторінках впливового американського видання The Wall Street Journal пише той самий Пітер Швейцер.

Його скандальна книга простежує можливі зв'язки між отриманням грошових пожертв від представників міжнародного бізнесу фондом родини Клінтонів (Clinton Foundation) та подальшим сприянням жертводавцям, або урядам країн, до яких вони наближені, з боку Державного департаменту США, який очолювала в ті часи Гіларі Клінтон.

Державний департамент, очолюваний Клінтон у рамках політики «перезавантаження» відносин з Росією, грав провідну роль у налагодженні ризикованої (за оцінками американських спецслужб) співпраці російського інноваційного центру «Сколково» з американськими технологічними компаніями у той час, як Clinton Foundation та її чо-

Директор ФБР Джеймс Комі на слуханнях у Конгресі з приводу використання в бутність держсекретарем Гіларі Клінтон незахищеного сервера для електронного листування

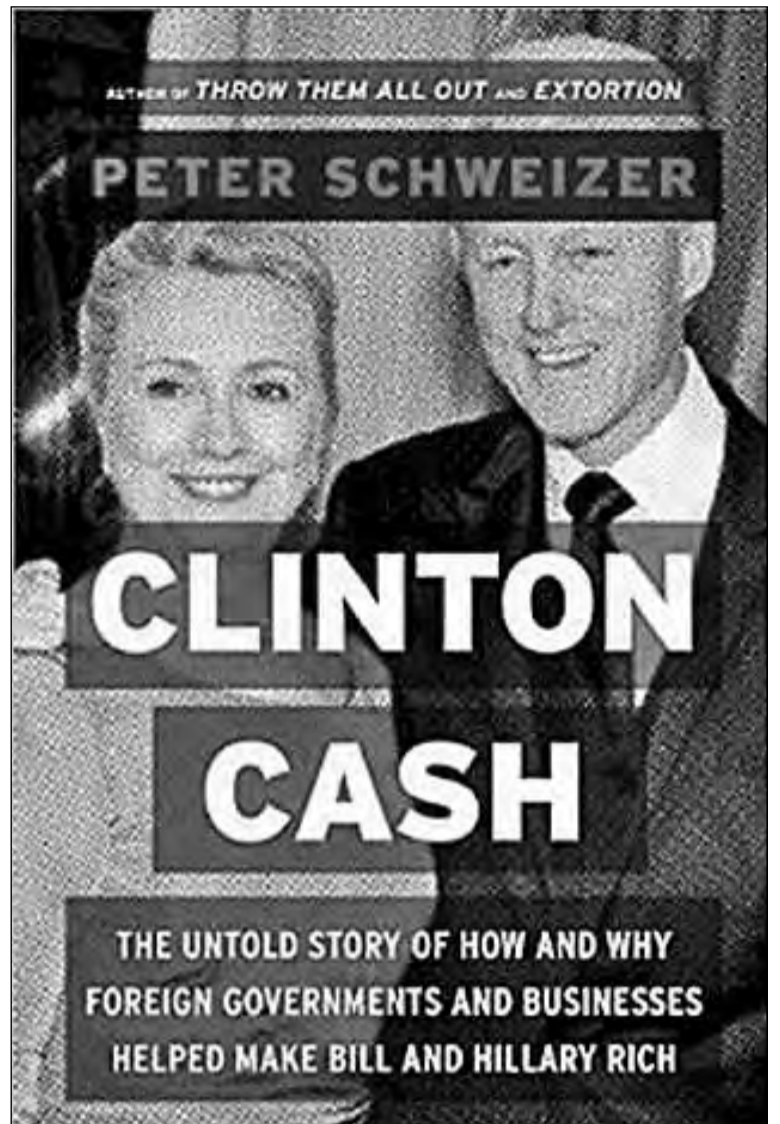
зауважувало, що проект «Сколково» брав участь у пов'язаних з Мінобороною Росії роботах з грудня 2011-го року, коли в центрі було схвалено перший збройний проект – розробку двигуна гіперзвукової крилатої ракети. Не всі роботи центру мають цивільне призначення «, – пише Швейцер.

«Фонд «Сколково» може бути інструментом, з допомогою якого уряд Росії отримує доступ до чутливих, або секретних дослідницьких установ США та технологій подвійного використання, які мають військове та комерційне застосування», – писало Федеральне бюро розслідувань (ФБР) у повідомленні, оприлюдненому у виданні Boston Business Journal у 2014-му році. ФБР тоді ж застерігало американські компанії від співпраці з російськими венчурними фондами.

США, а потім продати їх російській державній корпорації «Росатом». Таким чином, Росія отримала право розпоряджатися приблизно п'ятою частиною урану, який видобувається в США. За таку обробку не на користь Росії Путін розстріляв би винних.

За даними журналіста-розслідувача Бейкера, цьому процесу, який тривав кілька років, активно сприяли Біл і Гіларі Клінтони. При цьому їхній фонд отримував десятки мільйонів доларів від осіб, які так чи інакше були пов'язані з учасниками оборудки, а Білл Клінтон суттєво покращив стан сімейного бюджету, отримуючи від тих же осіб гігантські суми за коротенькі публічні виступи, від яких нікому не було ані холодно, ані спекотно.

Підозріла подібність джерел оплати лекцій Білла Клінтона й жертводавців на користь сімейно-

Зусиллями проклінтонівських ЗМІ розвінчувальна книга Пітера Швейцера Clinton Cash так і не стала для Дональда Трампа «тараном» у передвиборній боротьбі проти Гіларі Клінтон

го добродійного фонду Клінтонів стала однією з центральних тем статті «Наскільки багатство Клінтонів пов'язане з добродійністю» у впливовій американській газеті «Вашингтон пост». Автори розслідування стверджують, що не менше чверті суми, отриманої колишнім президентом буцімто за лекції в період з 2001 по 2013 рік, було оплачено тими ж самими людьми й організаціями, які вносили щедри пожертви до фонду, в числі керівників якого була й Гіларі Клінтон. По суті, маємо справу з купівлею добрих відносин з можливим майбутнім президентом США й потенційно серйозним конфліктом інтересів, оскільки прибутки чоловіка Гіларі формально є й її прибутками.

Що ще більш дивно, прибутки від як мінімум чотирьох промов Білла не потрапили ані до декларацій Гіларі, ані до звітів їхнього фонду.

Інформаційна агенція Reuters з'ясувала, що фонд Білла й Гіларі Клінтонів після виходу книги Швейцера в світ, терміново заходився переглядати свої податкові звіти за останні 5 років. У керівництві фонду заявляють, що помилки в документах, знайдені Швейцером і журналістами, є простими опісками. Цікаво, що за словами експертів у галузі американського законодавства про добродійні організації, перегляд податкової звітності 5-річної давності – явище унікальне. Можливе пояснення дивних дій фонду – свідоме обдурювання жертводавців і скеровування виділених ними грошей на цілі, які аж ніяк не пов'язані з добродійністю.

Нині ФБР розслідує діяльність фонду Клінтонів і можливі махінації в ньому. Але як карають в США тих, хто порушує закон, але водночас є кандидатом у президенти, яких підтримує нині чинний президент, видно на прикладі розслідування використання Гіларі Клінтон у бутність нею держсекретарем США незахищеного нічим сервера для електронного листування. Слідчі ФБР неспростовно довели, що Гіларі Клінтон брутально порушила закон, надавши можливість будь-кому знайти документи, на яких стояв гриф «цілком таємно». Звичайний громадянин США за такі порушення опинився б за ґратами. Гіларі ж «відмазали», причому зробили це в брутальний спосіб. Спочатку директор ФБР Джеймс Комі на слуханнях у Конгресі розповідав законодавцям, наскільки явними й небезпечними для безпеки США були порушення Гіларі Клінтон, а потім закінчив свій виступ тим, що це не його компетенція притягувати її до кримінальної відповідальності. Генеральний же прокурор США Лоретта Лінч, яку також запросили на слухання до Конгресу, взагалі заявила, що нічого пояснювати не буде, оскільки все вже, мовляв, пояснив Комі. Вона, так само як і Комі, зухвало заявила законодавцям, що до кримінальної відповідальності ніхто притягувати Гіларі Клінтон не буде. Виходить, що закон поширюється лише на рядових американців, на тих же, які балотуються в президенти, він не поширюється?

В АМЕРИЦІ

ВАШИНГТОН ВИБЧАЄ
ЗАПИТ НА ЕКСТРАДИЦІЮ
ФЕТХУЛЛИ ГЮЛЕНА

США вивчають запит на екстрадицію ісламського проповідника Фетхулли Гюлена, якого Стамбул підозрює в підготовці спроби державного перевороту минулого місяця. Про це заявив заступник речника Державного департаменту США Марк Тонер.

За його словами, фахівці з департаменту юстиції аналізують нині отримані документи на предмет їхньої відповідності вимогам, що висуваються до формального запиту на екстрадицію.

«Раніше отримані нами документи не містили формального запиту на екстрадицію. Втім, з того часу, нам надійшло більше паперів. Експерти вивчають їх і намагаються встановити, чи цього разу вони становлять повноцінний запит», – пояснив заступник речника Держдепу й додав, що отримані раніше від турецької сторони документи не доводили провини проповідника в підготовці держперевороту.

«Якщо США посадять в літак слабку, майже 80-річну людину, відправлять його туди, де весь турецький уряд говорить про нього огидні й брехливі речі, це буде шокуючим і нечуваним», – заявив один з адвокатів Гюлена.

ДОНАЛЬД ТРАМП ЗРОБИВ
СПРОБУ ПРИМИРЕННЯ

Щоб уникнути розколу в лавах Республіканської партії США її кандидат у президенти Дональд Трамп зробив спробу примирення зі своїми авторитетними однопартійцями – спікером Палати представників американського Конгресу Полом Раяном і сенатором від штату Аризона Джоном Маккейном.

Так, виступаючи 5 серпня у штаті Вісконсин, рідному штаті Раяна, Трамп закликав своїх внутрішньопартійних опонентів до об'єднання заради перемоги на президентських виборах. «Пліч-о-пліч ми врятуємо націю від катастрофи Обами й Клінтоном», – заявив Трамп. При цьому він висловив «глибоку повагу» як до Раяна, так і до Маккейна. Раніше Д. Трамп відмовив обом республіканцям у

підтримці при повторному висуненні до Конгресу США після того, як вони піддали різкій критиці його передвиборну риторику. При цьому навіть обраний самим Трампом у кандидати на посаду віце-президента губернатор Індіани Майк Пенс волів публічно дистанціюватися від висловлювань лідера республіканців і став на бік Раяна.

Серія виступів Трампа в ЗМІ наприкінці липня викликала хвилю негативних відгуків як серед простих виборців, так і у членів Республіканської партії, що позначилося на його рейтингу. Згідно з опитуваннями, нині Дональд Трамп відстає від своєї конкурентки в боротьбі за посаду президента Гіллари Клінтон на 8 відсотків.

ЕКОНОМІЧНА
ПРОГРАМА КАНДИДАТА
В ПРЕЗИДЕНТИ ВІД
РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ
ПАРТІЇ

Кандидат у президенти США від Республіканської партії Дональд Трамп у своїй економічній програмі закликав до зниження податків, змін у державному регулюванні бізнесу й підвищення добробуту середнього класу. Про це він заявив 8 серпня у виступі в економічному клубі Детройта. «Я хочу дати імпульс Америці, і це може бути зроблено», – сказав Трамп.

Гучну підтримку з боку бізнес-спільноти отримали заяви Трампа про намір скоротити податки для корпорацій з 39% до 15%, а також спростити та зменшити оподаткування для простих громадян. «Я збираюся сильно скоротити регуляції. Я хочу, щоб багатство залишалося в Америці. Ми конкуруємо з усім світом, і я хочу, щоб Америка перемогла», – заявив він і пообіцяв спростити оподаткування для окремих громадян, заявивши, що «для багатьох американців у разі мого приходу до влади сума податків дорівнюватиме нулю».

Крім того, він закликав до мораторію на нові державні регуляції, відродження проекту з будівництва нафтопроводу з Канади через всі центральні американські штати та ліквідації податку на велику нерухомість в разі смерті їхніх власників.

ГІЛЛАРИ КЛІНТОН
РОЗКРИТИКУВАЛА
ЕКОНОМІЧНУ ПРОГРАМУ
ТРАМПА

Податкові пропозиції кандидата в президенти США від республіканців Дональда Трампа відповідають інтересам багатіїв, але не більшості американців. Про це 8 серп-

ня заявила кандидат у президенти США від Демократичної партії Гіллари Клінтон.

«Податковий план Трампа дасть змогу великим корпораціям отримати надсолідні пільги, він буде вигідний тим багатим людям, які є радниками Трампа й писали цю промову», – сказала Клінтон, виступаючи з відповіддю на програмну промову свого опонента.

Клінтон звинуватила Трампа в бажанні відновити економіку, при якій багатства отримують тільки верхи, а низам майже нічого не дістається. За її словами, «така економіка працює тільки на багатіїв, але не на абсолютну більшість американців».

БАТЬКИ ЗАГИБЛИХ
У ЛІВІЙ ПОДАЛИ
НА КЛІНТОН ДО СУДУ

Батьки двох з чотирьох загиблих у Бенгазі (Лівія) американців подали до суду позов на кандидата в президенти США від Демократичної партії Гіллари Клінтон.

Американці загинули в лівійському Бенгазі у вересні 2012 року, коли на посольство США було здійснено атаку. Тоді нападники вбили чотирьох працівників дипломатичної місії, в тому числі й посла США в Лівії Кристофера Стівенса.

Батьки загиблих Шона Сміта й Тайрона Вудса подали проти Гіллари Клінтон позов, у якому кандидат у президенти Сполучених Штатів обвинувачується в «неправочинних діях, котрі призвели до загибелі їхніх синів, у наклепі й завданні моральної шкоди».

У позові також наголошується, що використання Г.Клінтон незахищеного особистого поштового сервера призвело до того, що терористи отримали інформацію про американських дипломатів, в тому числі й про місцеперебування посла Кристофера Стівенса.

Окрім того, адвокат позивачів Ларрі Клеймен вважає, що під час своєї виборчої кампанії Гіллари Клінтон зганьбила його підзахисних. Вона або напряму називала їх брехунами, або відверто натякала, що вони кажуть неправду. Це, на думку адвоката, робилося для того, аби захистити свою суспільну репутацію, а також змусити погрозами рідних загиблих замовкнути.

ДОНЬКА БАРАКА
ОБАМИ ОБСЛУГОВУЄ
ВІДВІДУВАЧІВ У
РЕСТОРАНІ

Молодша донька президента США Барака Обами Саша змінила комфорт Білого дому на заклад громадського харчування. 15-річна дівчина влаштувалася на літню роботу до ресторану морепродуктів в Мартас-Віньярд (штат Массачусетс). Саша Обама працює на касі у відділі видачі замовлень і готує ресторани до відкриття на ланч.

Вона працює під ім'ям Наташа. За її безпеку відповідають шість представників спецслужб. Фотографи оприлюднили її фото у фірмовому одязі ресторану – синій футболці та бейсболці.

«Вона працювала на першому поверсі, і ми не могли зрозуміти, чому цій дівчині допомагають шестеро людей, поки не дізналися, хто вона», – сказав журналістам один з працівників ресторану.

У Білому домі відмовилися офіційно коментувати літню працю молодшої доньки президента, хоча Мішель Обама неодноразово говорила про те, що вони намагаються зробити все для того, щоб їхні дівчатка росли як «звичайні» діти.

ЧИ ВИСТАЧИТЬ ЗДОРОВ'Я
В КАНДИДАТА ВІД
ДЕМОКРАТИЧНОЇ
ПАРТІЇ, ЩОБ БУТИ
ПРЕЗИДЕНТОМ?

Фотографії кандидата в президенти США від Демократичної партії Гіллари Клінтон, на яких вона піднімається сходами будинку за допомогою посторонніх, активно обговорюються в Twitter. Так, одна з мікроблогерів виклала ці фотографії з підписом: «Клінтон потрібно покинути президентські перегони заради власного здоров'я».

Ці знімки було зроблено в лютому цього року, а їхнє поширення в соціальних мере-

жах минулими вихідними проклінтонівські видання назвали «кампанією проти Гіллари». При цьому, інтернет-видання наводять фотографію з Г.Клінтон, на якій вона залишає шпиталь після лікування в 2013 році й спускається сходами з допомогою доньки Челсі.

Інтернет-користувачі вказують на проблеми зі здоров'ям Гіллари Клінтон не вперше. Під час попередніх виборів (праймериз) багато виборців вказували на неодноразові напади кашлю, які часом заважали Клінтон виголошувати передвиборні промови. Також користувачі мережі звернули увагу на незвичайну поведінку Клінтон під час однієї із зустрічей з виборцями. У коментарях під відео в YouTube писали, що Клінтон спробувала жартівливою гримасою приховати щось дуже схоже на міоклонічний спазм. Портал Danger and Play наводить також й інші випадки, які натякають на серйозні проблеми зі здоров'ям у Гіллари Клінтон.

У США ВИЗНАЧИЛИ 40
НАЙРОЗУМНІШИХ ЛЮДЕЙ
УСІХ ЧАСІВ І НАРОДІВ

Американський інженер-електромеханік Ліббі Тімс використав власну методику для визначення найрозумніших людей за всю історію людства. Згідно з нею, перше місце посів Йоган Гете. Загалом до списку 40 найрозумніших людей увійшли й сучасні генії.

Коефіцієнт розумових здібностей за методикою Тімса обчислюється на основі кількості справ, які людина зуміла зробити за 10 років. Інженер також проаналізував показники IQ видатних людей та уточнив їх.

Коефіцієнт переможця Йогана Гете – 180-225. Друге місце посів видатний фізик Альберт Ейнштейн з показником 160-225. За ними йдуть Леонардо да Вінчі (180-220), Ісаак Ньютон (190-200) і британський учений Джеймс Максвелл (190-205).

19-те місце посів вундеркінд Кристофер Гірата, який у 16 років працював у NASA над проектами колонізації Марса. На 21-му – 41-річний «Моцарт математики» Теренс Тао.

22-ю стала вчена стародавньої Греції Гіпатія, яка займалася математикою та астрономією, 27-м – корейський вундеркінд Кім Ун Ен, коефіцієнт інтелекту якого (210) занесено до Книги рекордів Гіннеса.

За повідомленнями світових та американських інформаційних агенцій

RIO-2016

На ушлявленому стадіоні «Маракана» в Ріо-де-Жанейро 5 серпня відбулася урочиста церемонія відкриття XXXI літніх Олімпійських ігор. Під час параду спортсменів ареною промарширували 12 тисяч атлетів з рекордної кількості держав – 207. Прапор української команди на арену виніс чемпіон Олімпійських ігор 2000 року в Сіднеї 48-річний стрілець Микола Мільчев. До речі, під час проходження збірної Росії ста-

Втім, підготувалося до Олімпіади Ріо-де-Жанейро не дуже добре. Підготовка об'єктів спортивної інфраструктури в Ріо просувався досить кепсько, викликаючи занепокоєння МОК. Всі терміни було зірвано, багато що здавали в останній момент. З недоробками під час заїзду в олімпійське село зіткнулося багато делегацій, причому збірна Австралії навіть оселилася в готелях міста, бо не захотіла жити в кімнатах, де часто не працюють туалети і де так і не закінчено ремонт.

Поле для гольфу, який буде представлено на Олімпіаді вперше, є ареалом деяких диких тварин, у тому числі капібар – найбільших гризунів у світі. Їх зріст може сягати 60 см, а вага – 65 кг. Крім капібар, на спортивному об'єкті мешкають лінівці, мавпи, удави, каймани і навіть маленький крокодил. Є ймовірність зустріти їх на лунках №2, 3, 5 і 9. «Капібари жувають траву вночі, – заявив директор Професійної асоціації гольфістів (ПГА) Марк Джонсон. – По периметру поля для гольфу живуть близько 30-40 гризунів. Вони мешкають тут, а ми граємо в гольф, так і живемо разом».

Українські олімпійці на арені «Маракани» під час урочистої церемонії відкриття XXXI літніх Олімпійських ігор

РАДІСТЬ ПЕРЕМОГ І СЛЬОЗИ ПОРАЗОК

діоном «Маракана» на телекартинці було показано мапу Росії без Криму. Коли ж на стадіон вийшли українські олімпійці, то було продемонстровано мапу України з Кримом. В урочистому видовищі з нагоди відкриття чергових Олімпійських ігор було задіяно 35 тисяч осіб, 12 шкіл самби й понад 5,5 тисяч костюмів.

Виконуючий обов'язки президента Бразилії Мішель Темер оголосив XXXI літні Олімпійські ігри відкритими, а знаменитий бразильський марафонець Вандерлей де Ліма запалив на «Маракані» олімпійський вогонь.

Президент США Барак Обама прокоментував церемонію відкриття Олімпіади-2016, привітавши команду своєї країни, а також збірну біженців, яка вперше виступить на Іграх.

«Готуємося зустрічати збірну США! Єдність і розмаїтість нашої команди спонукає мене пишатися нею й нагадує світові, чому Америка вважається золотим стандартом. Також на цих Іграх перед світом вперше постала команда біженців. Вона доводить, що успіху можна досягти, незважаючи на своє походження», – написав Обама у своєму Twitter.

«Усі бразильці, оргкомітет Олімпіади 2016 року в Ріо-де-Жанейро і бразильська влада можуть пишатися собою, – заявив, у свою чергу, Томас Бах під час церемонії відкриття Ігор.

«Ми раді вітати всіх в Ріо, столиці Олімпійських ігор. Тут ми будемо історію. Олімпійська мрія для Ріо-де-Жанейро стала реальністю. Бразилія вітає спортсменів з усього світу із розпростертими обіймами. Я пишаюся своїм містом, своєю країною, пишаюся, що сам є олімпійцем, виступаючи в 1964 році. Давайте відсвяткуємо цю подію разом, як ми працювали разом, щоб наші мрії стали дійсністю. Це ваші ігри. Перші в Південній Америці. Всі ми сьогодні – волонтери олімпійського руху», – сказав голова оргкомітету «Ріо-2016» Карлос Нусман.

Стрілець Сергій Кушнір та фехтувальниця Ольга Харлан принесли нашій збірній перші медалі – срібну та бронзову

Утім, попри ці негаразди, Олімпіада набирає темп. Знаменитий американський пловець Майкл Фелпс, який до нинішніх Олімпійських ігор завоював 18 золотих олімпійських медалей (найбільше в світі), вже виборів (радість його не було меж) у Ріо третю золоту медаль, всього ж в його колекції вже 21 золота медаль – феноменально! У загальному ж залуку передведуть поки що китайці, за ним ідуть олімпійські збірні США та Австралії.

Під час перших днів Ігор стало відомо, що російська паралімпійська збірна (спортсменів з обмеженими фізичними можливостями) відсторонена від участі в Паралімпіаді в Ріо-де-Жанейро, яка відбудеться відразу після закінчення XXXI Олімпіади. Про це заявив президент Міжнародного паралімпійського комітету (МПК) Філіп Кравен.

«Виконком МПК ухвалив рішення відсторонити Російський Паралімпійський комітет через тотальне, з допомогою державних органів, зловживання допінгом. Це означає, що Російський Паралімпійський комітет втрачає всі свої права й повноваження в плані членства в МПК», – сказав Кравен і повідомив, що на Паралімпіаді в Сочі підмінювалися допінг-проби. «Державна система використання допінгу домінує в Росії. На жаль, така програма поширюється й на російський паралімпійський спорт», – сказав президент МПК.

Тим часом, олімпійці України вибороли перші медалі – срібну й бронзову. У стрільбі з пневматичної гвинтівки на 10 метрів наш Сергій Кушнір показав другий результат і приніс нашій команді першу (срібну) медаль на Іграх-2016 і сьому в історії незалежної України в кульовій стрільбі.

А Ольга Харлан виграла бронзову медаль у фіналі індивідуального турніру з фехтування на шаблях. У бою за третє місце вона здобула перемогу над французькою фехтувальницею Манон Брюне.

Із суто спортивних досягнень варто також відзначити перемогу нашої тенісистки Еліни Світоліної над ушлявленою американкою, лідером світового тенісного рейтингу Сереною Вільямс (6:4, 6:3). Це дало нашій тенісистці можливість пробитися до 1/4 фіналу. Після гри на шок ще донедавна непереможної Серени було видко сльози.

На жаль, поразки на Олімпіаді не обмежилися лише сльозами невдач. Велогонщиця з Нідерландів Аннемік ван Влутен під час швидкісних перегонів на велосипеді не впоралася з керуванням і налетіла на бордюр траси. В результаті аварії спортсменка отримала потрібний перелом хребта й струс головного мозку. Раніше на цій же трасі впав і отримав подвійний перелом ключиці італієць Вінченцо Нібалі. А гімнаст збірної Франції Самір Аїт

Саїд під час кваліфікаційних змагань, невдало приземлившись після опорного стрибка, зламав ногу. Стало зле під час виступу на Олімпійських Іграх у Ріо й українській важкоатлетці Юлії Паратовій. Спортсменка брала участь у змаганнях з важкої атлетики у жінок у категорії до 48 кг. Між ривками Юлія знепритомніла.

Тим часом, голландський гімнаст, 33-річний Юрій ван Гелдер, для якого це перші в кар'єрі Олімпійські ігри, бурхливо відсвяткував подолання кваліфікаційного бар'єру змагань. Він повернувся в олімпійське селище під ранок п'яний як чіп. «Це було дуже важке рішення. Це жахливо для Юрія, але його поведінка є неприйнятною. Команді не залишається іншого вибору, окрім як відправити його додому. Наші спортсмени повинні служити прикладом для наслідування», – заявив глава голландської делегації Моріц Гендрікс.

Загальне емоційне тло Ігор, звісно, містить серйозний відбиток страху перед терактами. Не дарма на зміцнення безпеки Ігор-2016 витратили 2,2 млрд. доларів і залучили 38 тисяч військовиків.

І, безумовно, загальна світова невротизація, пов'язана з непередбачуваною політикою Путіна, ісламською загрозою, проблемою біженців, прийдешніми виборами

в США, «брекзітом» та іншими факторами, побічно вже позначилася на Олімпіаді.

Перипетії навколо допінгового скандалу з російськими спортсменами, сварка Міжнародного олімпійського комітету (МОК) і Світового допінгового агентства (ВАДА) через допуск атлетів Росії на Ігри в Ріо, освистання російської команди на церемонії відкриття Ігор – негативний букет, який нікуди не подіти. Та й овація, влаштована команді біженців, яка виступає під прапором МОК, стала гарним жестом з нагоди події, влаштованої не від доброго життя.

Це зовнішні моменти. Але набагато важливішу роль у зіпсованій атмосфері олімпійського свята зіграли внутрішні проблеми Бразилії, про які багато писали й говорили в ЗМІ. Саме тому мільйони любителів спорту мали можливість спостерігати жахливі кадри, коли під час естафети олімпійського вогню поліцейські прикривали бігуна зі смолоскипом від предметів, які летіли в нього. Такого олімпійські старожили не пригадують.

Але спортсменів тому й називають мужніми людьми, бо вони здатні переборювати будь-які труднощі. І не лише на спортивних аренах.

Владислав Браницький,
спортивний оглядач
«Нової газети»

ШЛЯХ. ІСТИНА. ЖИТТЯ

ДОРОГА ДО ХРАМУ ЧЕРЕЗ ХРАМОВЕ СВЯТО

У неділю, 7 серпня, в Українській православній місії Святого Пантелеймона, що в нью-йоркському Брукліні, відбулося храмове свято.

Урочисте богослужіння очолили предстоятель Української православної церкви США, митрополит Антоній та глава Консисторії УПЦ США, єпископ Даниїл у співслужінні з головою парафії о. Миколою Филіком, священством інших православних церков Великого Нью-Йорка та семінаристами. З піднесеними, щирими, високодуховними й водночас приземлено-життєвими словами звернувся до тих, хто прийшов цього дня до храму, владика Даниїл, який має великий дар проповідника. Сердечно привітав усіх християн і глава Української православної церкви США, митрополит Антоній. У свою чергу, зі словами вдячності до своїх парафіян, жертводавців, хору, очільників церкви та гостей, які шукають свою дорогу до храму, звернувся й отець-настоятель Микола Филік.

Трьохсвятительський храм Грецької православної церкви, в якому знайшла гостинний прихисток ця українська парафія, був того недільного дня велелюдним. Бо свято було потрібним: крім великого храмового празника, під час літургії відбулася іподияконська хіротонія двох семінаристів Свято-Софіївської української православної богословської семінарії – Михайла Бокала та Миколи Зомчака та освячення престольної ікони Святого Пантелеймона, яку пожертвували своїй парафії дві родини відданих християн – Романа й Галини Гаврачинських з Львівщини та Світлани Черній з Івано-Франківщини.

Цей образ написав іконописець Григорій Сташків, який

Митрополит Антоній, єпископ Даниїл і отець-настоятель Микола Филік зі священством та парафіянами

Родини добродіїв Гаврачинських і Черній біля подарованої ними ікони Святого цілителя Пантелеймона

живе біля Івано-Франківська, в селі Підпечари Тисменецького району, – розповіла в інтерв'ю нашому тижневику Світлана Черній. – Художник, скульптор, різб'яр – образи й

іконостаси, створені ним, сьогодні можна зустріти по всій Європі. Бо Григорій Сташків – іконописець від Бога. Для нього іконопис – це не бізнес, а образ – це не картина.

Український національний прапор з автографами воїнів АТО, переданий місії Св. Пантелеймона зі Східного фронту, – як знак великої подяки за її жертвну допомогу й підтримку

Він глибоко віруючий чоловік, живе за Словом Божим і пише ікони за всіма канонами, як їх творили колись схимники й ченці при монастирях. Крім візантійського й класичного

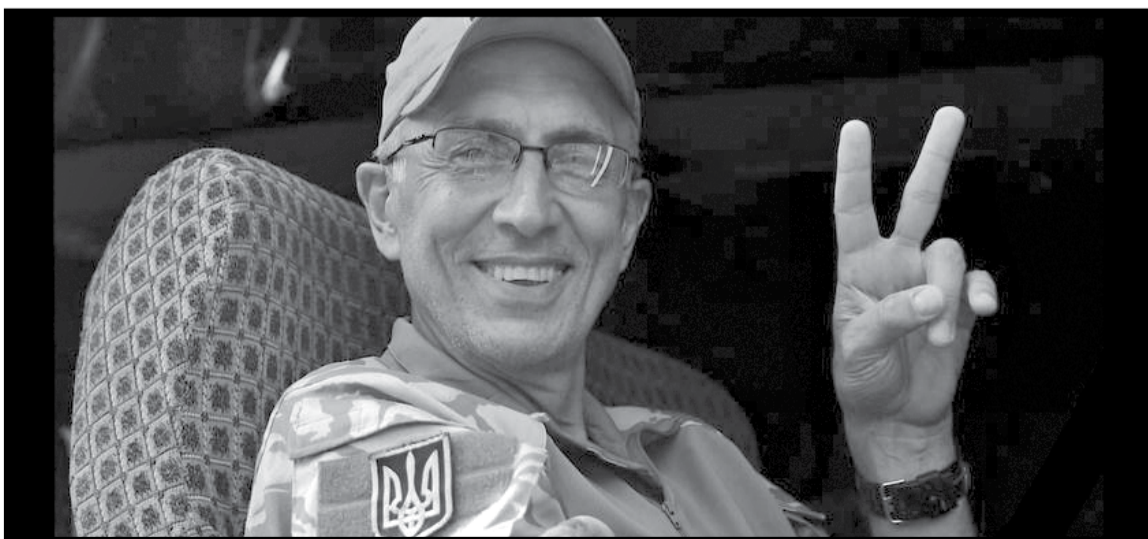
стилю, проглядається й вплив орнаментального карпатського мистецтва. Цим художник хотів втілити в образі святого й дух України, щоб кожен, хто тут, на чужині, припадатиме до нього зі своїми молитвами, завжди пам'ятав і про рідну Україну.

Після урочистої Літургії відбувся спільний святковий обід, під час якого парафіяни мали нагоду поспілкуватися з ієрархами Української православної церкви США в більш «домашній» атмосфері та підтвердити їм свою тверду віру в те, що ця перша ікона, подарована місії, й їхня спільна щира молитва допоможуть якнайшвидше збудувати в Брукліні власний храм для своєї Української православної парафії Святого цілителя Пантелеймона.

РЕАБІЛІТАЦІЙНИЙ ЦЕНТР ІМЕНІ МАРКА ПАСЛАВСЬКОГО

5 серпня у Львові, за підтримки українців Америки, відкрито сучасний реабілітаційний центр для військовиків, яких було покалічено на Східному фронті.

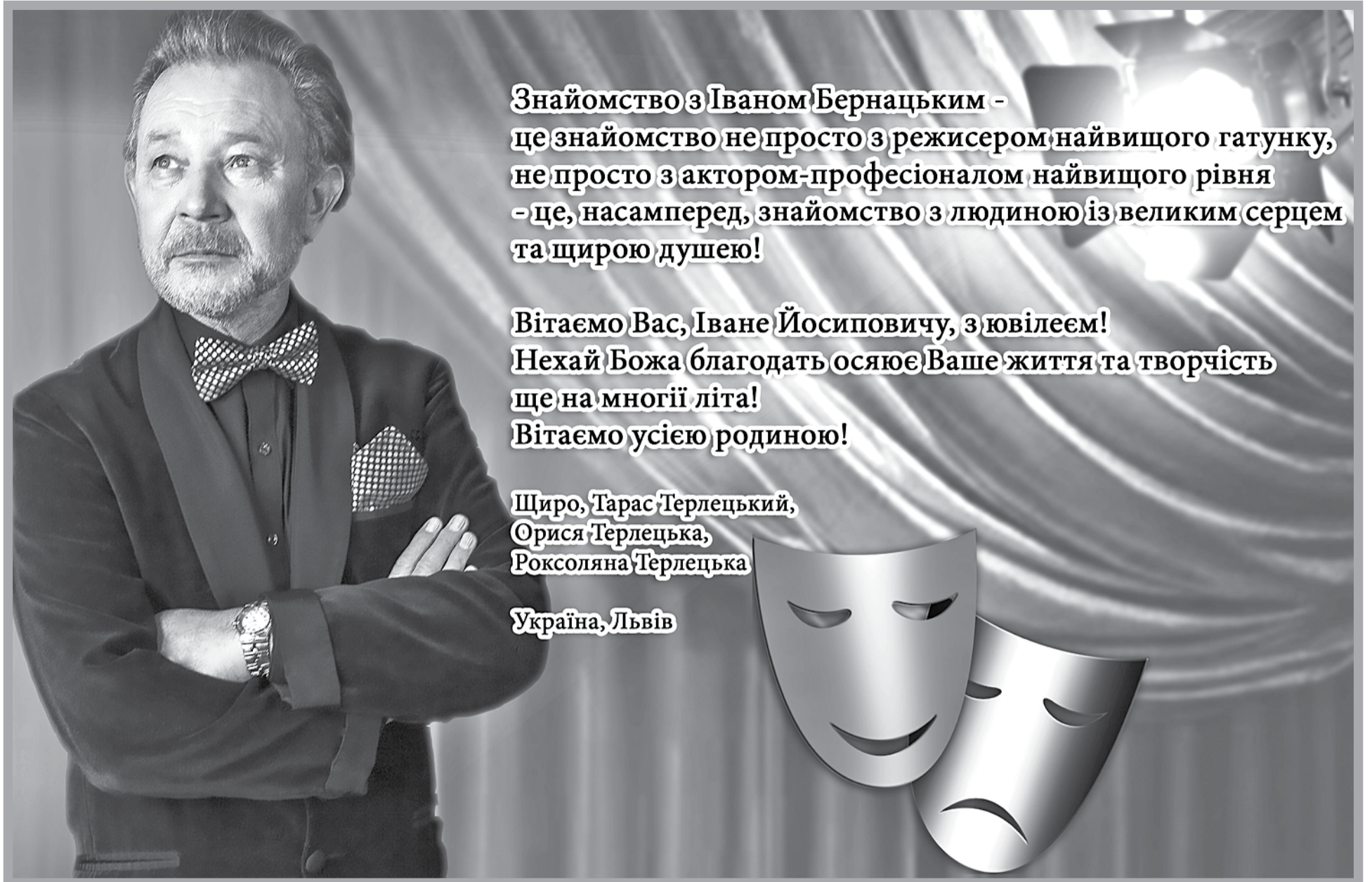
Новий медичний центр відкрито на базі Львівського протезного заводу. Допомогу надаватимуть фахівці, які вчилися новітнім методикам у своїх американських та канадійських колег. Із пацієнтами проводитимуть також навчання з відновлення щоденних побутових навичок – приготування їжі, занять спортом, керування автомобілем тощо. Реабілітаційний центр названо

Американський українець Маркіян Паславський, який загинув за Україну

на честь американського українця Марка Паславського, який народився в Нью-Йорку, вирос в Нью-Джерсі й загинув у серпні 2014 року під Ілловайськом. В урочистому відкритті взяли участь добровольці з батальйону «Донбас», з якими він служив, рідні, які приїхали з Америки, представники його іменного Фонду та гуманітарного об'єднання «Міжнародний альянс братської допомоги», які доклали багато зусиль до створення Реабілітаційного центру імені Маркіяна Паславського.

Сторінку підготувала Катерина Боруш

Знайомство з Іваном Бернацьким - це знайомство не просто з режисером найвищого гатунку, не просто з актором-професіоналом найвищого рівня - це, насамперед, знайомство з людиною із великим серцем та щирою душею!

**Вітаємо Вас, Іване Йосиповичу, з ювілеєм!
Нехай Божа благодать осяє Ваше життя та творчість ще на многії літа!
Вітаємо усією родиною!**

**Щиро, Тарас Терлецький,
Орися Терлецька,
Роксоляна Терлецька**

Україна, Львів

ДО 70-ЛІТТЯ МОГО ДРУГА ІВАНА БЕРНАЦЬКОГО

Іван Франко колись описував, як давним-давно на горі Афон рухалася процесія. В ній – Хрест із розп'яттям, монастирська знать у багрянцях, гурт ченців і братчиків у покутних рясах, а за ними сивочолий чернець Іван Вишенський несе березовий хрест. Процесія зупиняється на скелі, над високим урвищем. Іван Вишенський складає присягу зречення, а братчики спускають його на шнурі до скальної печери. Минають дні, ночі, місяці... «Аж нараз почувся стукіт, на горі хтось по закону, каменем об скелю, стукав. Старець стуком відповів. На дні коша з поживою біліло запечатане письмо. Івана Вишенського стадо, православні з України, благали: «Повернись на Україну, зігривай нас своїм словом!.. Будь нам духовим батьком, будь нам прикладом високим!..» Наш Іван, Народний артист України Іван Бернацький, який у ці дні відзначає свій 70-літній ювілей, так само, як Іван Вишенський, почув стривожений стукіт українських сердець діаспори. Він відчув потребу й відгукнувся на неї. І, відмовляючи собі багато в чому, повністю присвятив себе Укра-

їнському театру на чужині. Полонив надійних студівців, розчистив зарослий вхід у чарівний культурний притулок, де й артисти, й глядачі рятуються від американської буденщини, від марноти марнот і гріха, який заповонив увесь світ. Він дарує нам надію, спокій душі й велику віру в те, що прекрасне-таки перемаже на нашій землі потворне. Неси ж цей смолоскип і далі, мій славний друже! Світи людям, даруй їм те, чим так рясно обдарував тебе Творець! З ювілеєм! За козацьким звичаєм, п'ю чарку за твоє здоров'я, за твій талант, за твою чисту душу!

Обнімаю,
Володимир Курило

Дирекція, Управа, працівники та членство Федеральної
кредитової кооперативи «Самопоміч» у Нью-Йорку

Щиро вітають із 70-літнім ювілеєм
славного актора й театрального режисера, засновника й художнього
керівника Українського драматичного театру в Нью-Йорку,

Народного артиста України Івана Бернацького.

Зичимо Вам, маестро, нових творчих злетів, наснаги й мистецького натхнення
у такій потрібній нашій громаді справі. Многая літа!

Сердечно вітаємо художнього керівника Українського драматичного театру в Нью-Йорку,
Народного артиста України ІВАНА БЕРНАЦЬКОГО зі славним ювілеєм

**70-річчям
з дня народження!**

Бажаємо міцного здоров'я, нових творчих ідей та
процвітання Вашого театру на благо України, української
громади в Америці та української справи в цілому світі!

Рада директорів, працівники
й членство Федеральної
кредитової кооперативи СУМА-Йонкерс

ДОРОГИЙ ПАНЕ БЕРНАЦЬКИЙ!

Український Народний Дім
у Нью-Йорку щиро вітає Вас із
70-ми УРОДИНАМИ!

За ці роки Ви пройшли славний шлях від слухача театральної студії до Народного артиста України й продовжуєте йти цією дорогою в українській Америці. Ми горді співпрацю з Вами й тим, що Ваш театр знайшов для себе сцену саме в Українському Народному Домі на Другій авеню в Нью-Йорку. Нехай же наша співпраця міцніє, а ваше мистецтво й далі дарує всім нам насолоду й щемне відчуття причетності до українства! Многая літа!

Дорогий Маестро! Щиро вітаю із 70-літнім ювілеєм!

Шаную й ціную Ваш талант, самопосвяту та внесок у виховання української молоді на чужині. Нехай і надалі лунають українське мистецьке слово та пісня у створеному Вами Українському драматичному театрі в Нью-Йорку! Нехай не міліє криниця, з якої Ви черпаєте свої ідеї та натхнення для створення нових і нових талановитих вистав і дійств. Bravo, Маестро! Многая Вам літа!

З пошаною,
Андрій Ластовецький

Дорогий Маестро!

Маємо велику честь
і шану привітати Вас

із 70-літнім ювілеєм.

Ці роки стали вашим багатством, бо ввібрали стільки ролей і театральних знахідок, що вистачило б на кілька театрів. Особлива Ваша заслуга у відродженні на теренах Америки українського драматичного театру, який гуртує громаду, підносить її й не дає нам забути свою історичну Батьківщину – Україну! Здоров'я, сил, енергії та творчих злетів!

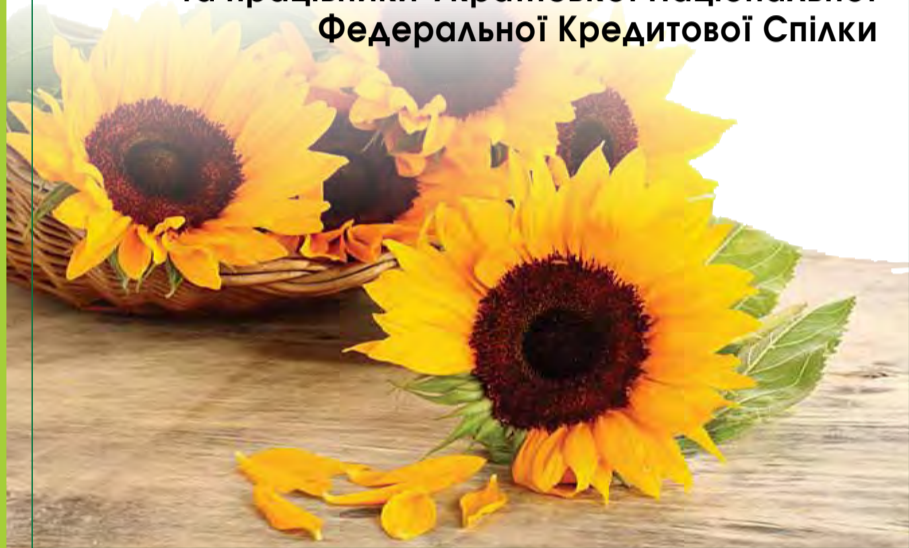
З повагою,
Д-р Надя Теребус-Кмета
з синами Олесем і Андрієм
та їхніми родинами

Вельмишановний пане Бернацький!

З нагоди Вашого славного
70-літнього ювілею

прийміть найсердечніші привітання й побажання нових творчих успіхів та добра. Високо цінуємо роль і значення Вашого мистецтва в житті української Америки, його внесок у виховання підростаючого покоління в дусі патріотизму й любові до рідної землі, збереження національної ідентичності, плекання рідної мови й культури. Многая Вам літа!

**Рада директорів
та працівники Української Національної
Федеральної Кредитової Спілки**

Дорогий колего по мистецькому цеху!

Український хор «ДУМКА»
в Нью-Йорку щиро вітає Вас із

70-літнім ювілеєм!

Примхлива пані Мельпомена вибрала Вас, талановитого актора й режисера, не тільки для того, щоб дарувати своє мистецтво на театральних підмостках України, а й щоб відродити український драматичний театр у столиці світу – Нью-Йорку. Творчого довголіття на цій ниві, нових прем'єр і щедрих оплесків від вдячних глядачів!

**З повагою,
Василь Гречинський, диригент і художній
керівник хору «ДУМКА» в Нью-Йорку**

ОУА «Самопоміч» – Відділ Нью-Йорк, Дирекція, Управа, вчителі та учні суботньої школи українознавства в Нью-Йорку

з нагоди 70-ліття від дня народження
щиро вітають Народного артиста України, колишнього
вчителя суботньої школи українознавства Об'єднання
Українців Америки (ОУА) «Самопоміч», Відділ Нью-Йорк,

ІВАНА БЕРНАЦЬКОГО з ювілеєм!

Бажаємо гарних щасливих днів, добра, здоров'я, сили,
змоги далі життю радіти й ділитись словом щирим, теплим,
лагідним, правдивим. Хай Вас зігріває людська теплота за
все, що Ви зробили за свої літа! Живіть, творіть під сонцем
осяйним і будьте вічно молодим! Творчих Вам успіхів у по-
дальшій праці для добра української спільноти в США та
Україні! Щастя Вам, Боже!

Іван Макар, директор суботньої школи українознавства
Наталія Дума, адміністратор суботньої школи українознавства,
секретар ОУА «Самопоміч», Відділ Нью-Йорк ОУА
Дарія Дроздовська, секретар ОУА «Самопоміч»,
Відділ Нью-Йорк

EAST VILLAGE MEAT MARKET

J. Baczynsky

Найпопулярніший у Нью-Йорку український м'ясний магазин пропонує широкий вибір вуджених домашніх ковбас та свіжовиготовлених гарячих і холодних виробів української та європейської кухні.

Tel. (212) 228 - 5590

Fax (212) 979 - 6593

E-mail: Eastvillagemeats@hotmail.com

139 2nd Ave. (Bet. 8th and 9th Streets)
NEW YORK, NY 10003

Store Hours

Monday – Thursday	8:00 am – 6:00 pm
Friday	8:00 am – 7:00 pm
Saturday	8:00 am – 6:00 pm

VISA • MASTERCARD • ACCEPTED

Найвищі Ощадності та Пенсійні Сертифікати

18 місячні до 1.21% APY*
24 місячні до 1.26% APY
60 місячні до 2.12% APY

Найнижчі Позички на Житло

15 років - 2.625% APR**
7/1/30 ARM - 2.875% RATE

*APY is annual percentage yield. **APR is annual percentage rate. Rates are effective July 20, 2016 and are subject to change without notice.

Principal Office:
851 Allwood Rd
Clifton, NJ 07012
973-471-0700

Botany Village Office:
237 Dayton Ave
Clifton, NJ 07011
973-772-0620

1-888-BANKUKE

www.bankuke.com

NCUA

Страхування життя на 10-річний термін*

- Мінімальна вартість поліси — \$20,000
- Доступне для осіб від 16 до 85 років
- У штаті Меріленд видається особам у віці від 46 до 85 років
- Вкладки незмінні протягом 10 років

ВІК	Чоловіки не-курці	Жінки не-курці
35	\$10.33	\$9.45
40	\$12.86	\$11.11
45	\$17.33	\$14.18
50	\$24.68	\$18.29
55	\$34.83	\$24.15

Щомісячні вкладки для поліси в \$100,000

Миттєвий обрахунок щомісячних вкладок:

888-538-2833

* Доступне не в усіх штатах.

Страхування життя? – Доступні ціни!

Страхування життя на термін забезпечує Ваші потреби в страхуванні життя, захищаючи Вас і Вашу сім'ю на визначений період часу.

10 причин купити страховку життя на визначений термін:

1. Ви маєте власне помешкання
2. Ви маєте борги
3. Одруження
4. Новонароджена дитина
5. Ви купуєте більше помешкання
6. Заохочення
7. Поповнення родини
8. Нова праця
9. Ви овдовіли чи розвелися
10. Вихід на пенсію

Український Народний Союз, Інк.

2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Загальні інформації – 800-253-9862

www.UkrainianNationalAssociation.org

facebook.com/UkrainianNationalAssociation

Ambassador of Ukraine
Washington, D.C.

Народному артисту України, Керівнику
Українського драматичного театру м. Нью-Йорк
Івану Йосиповичу БЕРНАЦЬКОМУ

Шановний Іване Йосиповичу!

Від імені дипломатів Посольства України в США
та від себе особисто сердечно вітаю Вас з ювілеєм –

70-ю річницею від Дня Народження!

Важко переоцінити значення усього здійсненого Вами протягом творчого шляху – Ваші ролі у театрах, режисерські роботи, покази зібраної Вами колекції українських строїв, інші яскраві проекти! Плекаючи українську культуру, високо шануючи і ретельно зберігаючи її традиції, Ви здобули не лише ім'я Українського Митця, але й Вірного сина своєї Батьківщини. Ми високо цінуємо Вашу багатолітню діяльність в Україні та Америці! Нехай й надалі у Вашому серці живе щира палка любов до рідного краю, надихаючи на нові звершення в ім'я України! І нехай завдяки щоденним, копійним зусиллям таких відданих патріотів як Вирізнобарвна культура України, її співоча мова квітнуть на теренах Сполучених Штатів Америки! З нагоди Вашого Дня Народження бажаю Вам, Іване Йосиповичу, міцного здоров'я, невичерпної енергії та родинного щастя! Многая і Благая Літа!

З повагою
та найкращими побажаннями,
Валерій Чалий

ГЕНЕРАЛЬНЕ
КОНСУЛЬСТВО УКРАЇНИ
В НЬЮ-ЙОРКУ

240 1st 49 Street,
м. Нью-Йорк, 10017, США

Tel: (8101212) 371 69 65 Fax: 371 55 47
e-mail: gc_usn@mfa.gov.ua
http://ny.mfa.gov.ua

CONSULATE GENERAL
OF UKRAINE IN NEW YORK

240 East 49th Street,
New York, NY 10017, USA

09 серпня 2016 р.

п. Івану Бернацькому

Шановний пане Іване!

Генеральне консульство України в Нью-Йорку вітає Вас з 70-річним ювілеєм!

Ваше життя є яскравим прикладом служіння Україні та українцям. Завдяки Вашим зусиллям та активній громадській діяльності продовжується та міцнішає неперервний зв'язок українців з Батьківщиною, а українські традиції та українська культура дбайливо зберігаються та передаються новим генераціям далеко за її межами.

Шануємо Ваш багаторічний практичний досвід роботи, самовіддану працю, організаторський талант, найкращі людські якості та тісну взаємодію з Генеральним консульством України в Нью-Йорку.

Бажаємо Вам міцного здоров'я, щирої долі, невичерпної енергії та наснаги, родинного затишку та нових здобутків на благо України та українців!

На многая літа!

З глибокою повагою та найкращими побажаннями,

Генеральний консул України в Нью-Йорку

Ігор Сибіга

Союз Українок Америки,

найбільша жіноча організація США,
шле найщиріші вітання з нагоди прекрасного ювілею,

70-ліття Народного артиста України,

засновника Українського драматичного театру в Нью-Йорку,
культурного та громадського діяча, театрального мистця
та чудову, неповторну, ерудовану, інтелігентну людину

Івана Бернацького!

Шановний пане Бернацький, Ваш ювілей – це не тільки Ваше свято, за Вас радіють всі, адже за останні 10 років Ви зробили величезний культурний внесок в життя нашої громади й усієї діаспори. Щиро бажаємо Вам і надалі залишатися тим, хто згуртовує навколо себе людей і дарує їм взірці високого мистецтва. Здоров'я Вам, натхнення, благополуччя та любові не тільки від рідних, а й від усіх Ваших шанувальників! Нехай дерево Вашого життя зростає в постійному цвіті яскравих творчих задумів! Світлою надією та незламною вірою, силою духу та перемогами, добром і радістю Нехай благословляє Вас Бог на многії і благії літа!

За Головну Управу,
Маріянна Заяць,
голова Союзу Українок Америки.

ТЕАТР – ЯК ДОЛЯ

В Городниці на Поділлі,
В одній українській родині,
Одного літнього дня
Народилося хлоп'я.
Хай буде дитина щаслива!-
Радіючи, мати молилась.
Ще змалечку визрів талант,
Маєстро – Бернацький Іван!
Театр – це покликання творче,
Іван прислужитися хоче.
Усе, що ввібрав у родині,
Дарує своїй Україні!
Театр – це вже його доля,
Найперше – це праця мозольна.
Це довгі недоспані ночі.
Тихенько молитву шепоче
Душа, що до Господа лине:
«Дай миру моїй Україні,
Народу стражденному волю!»
І серце стискалось від болю...
Шевченковим кроком ітиме
А творчості даль незмірима.
Цей голос Тараса містичний,
До нових висот щораз кличе!
Всі групи «Матерів в молитві»
Бажають в ласці Божій жити.
Здоров'я радості й натхнення,
Господнього благословення
На мної і благії літа!

ЛЮДИ І ДОЛІ

Про співрозмовника:

Іван Бернацький – народний артист України, засновник, художній керівник і режисер Українського драматичного театру в Нью-Йорку. Народився 1 липня 1946 року в селі Городниця Півдочиського району на Тернопіллі. В 1965 році закінчив театральну студію при Тернопільському музично-драматичному театрі, в 1969-му – Київський інститут театральних мистецтв ім. Карпенка-Карого. Працював актором Волинського музично-драматичного театру ім. Т.Шевченка в Луцьку. Протягом 1980-1998-х років – актор Львівського академічного національного театру ім. М. Заньковецької.

Автор літературно-театральних композицій за творами Тараса Шевченка («Гайдамаки», «Згадайте, браття мої», «Шевченко, якого ми не знаємо» та ін.)

Серед найвідоміших театральних ролей: Мандрівний Дяк («Маруся Чурай» Л. Костенко), Петро («Наталка Полтавка» І. Котляревського), Кочубей («Мазепа» Б.Лепкого), Іоанн Христитель («Ісус, Син Бога Живого» В. Босовича), Перелісник («Лісова пісня» Л.Українки), Доброслав («Данило Галицький» В. Босовича), Клеант («Тартюф» Ж. Б. Мольєра), Кассіс («Отелло» В. Шекспіра), композитор Шопен («Літо в Ноані» Я. Івашкевича) та інші. Ролі в кінематографі: Священик («Загибель богів»), гуцул Петро (телесеріал «Час збирати каміння»). З 1999 року мешкає в США. З 2002-го – засновник, режисер і художній керівник авторської драматичної студії в Нью-Йорку, яка в 2006-му отримала статус Українського драматичного театру.

– Пане Бернацький, вітаємо з ювілеєм! Ювілеєм, який, відверто кажучи, Вам зовсім не пасує. Відчуваєте свій вік?

– Хіба що, коли повертаюся думками додому, в рідну Городницю, в далеке дитинство... (замовкає, замислюється, відсторонюється, так, ніби нас у кімнаті не існує – авт.) ...Нас було восьмеро в сім'ї. Я народився останнім. У багатій родині і по батьковій стороні, і по маминій. Хоч я того багатства вже не застав. Лишилися тільки спомини.

Що найбільше пригадується з дитинства. Якесь інше вродилося дитя, казала мені мама, «якесь ненормальне». У чому була ця ненормальність? У тому, що я якийсь дуже чутливо, незвично сприймав такі звичні в селі речі як похорон, весілля. Я бачив усе життя села театралізовано: весілля, похорон, хрестини мені здавалися виставами, які ставило саме життя. У селі, десь аж на околиці, весілля. Мама: «Та куди ж ти мчиш, то ані родина наша, ані сусіди!» Ні, я під вікно. Любив дивитися, як молоду вдягають, як співають: «Не плач, не плач, дівчинонько...» Запам'яталися проводи в армію. Накривали щедрі столи, збиралися хлопці, співали: «Летіла куля через гору та ударила в груди мою...» Нині, до речі, цю пісню виконує Кубанський козацький хор.

Мама була прекрасною господинею. Вона робила на високому рівні проводи моїх братів до війська. Потім, з часом, я запитував її: «Чому?» «Бо з радянської армії може й не повернутися», – казала мені мама. Народження-хрестини-весілля-похорон – тими циклами в селі й жили.

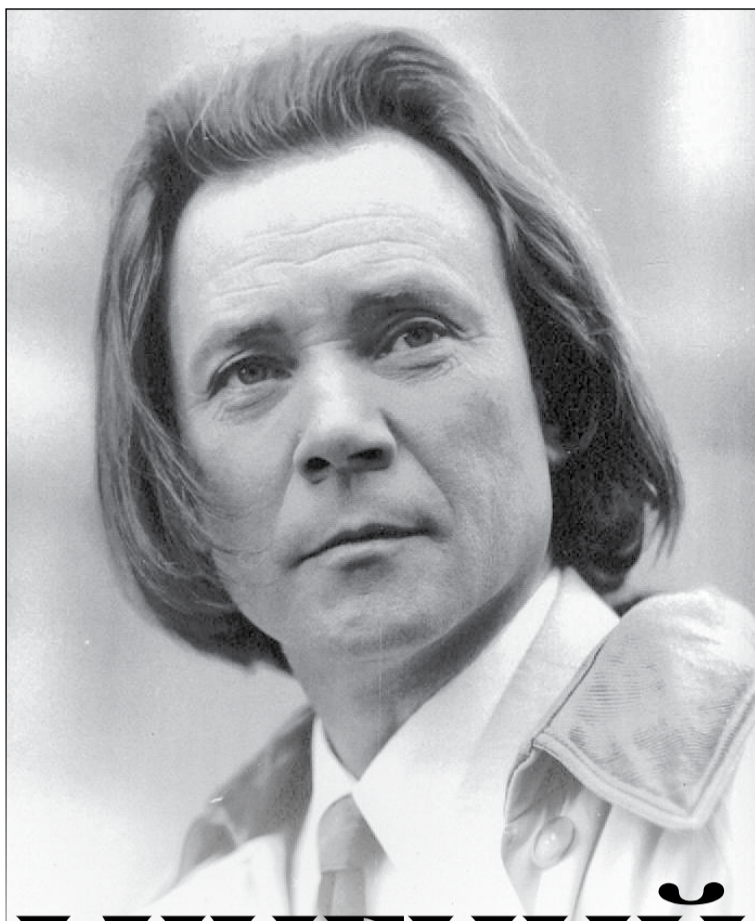
Запам'ятався момент, коли в нашому селі хлопець вбив спочатку дівчину, а потім застрелив себе. Мені було тоді років 4-5. Її звали Іванка, а його точно імені зараз вже не пригадаю, знаю лише, що він був із сім'ї Гурських, які жили неподалік нас. Молоді любилися, але її мама його не хотіла й заборонила зустрітися. Одного дня вони пішли в пшеницю, думаю, що між ними відбулося єднання, тому він застрелив її, а потім – себе. Тільки після трагедії сім'ї об'єдналися. Ромео і Джульєтта, Монтеккі і Капулетті в нашій Городниці. Але найбільше запам'яталося, як співали хлопці: «Тихо-тихо дзвонили дзвонять, ще гучніше гомін йде, чути вистріл з револьвера – вони вбили самі себе...» Самі склали пісню і співали їм цілу ніч і цілий день. Була процесія: молодий ішов до молодої, їх вбраних, мов під вінець, несли в домовинах до церкви, мов на вінчання, й поховали разом, у одній могилі. Такі моменти сільських трагедій закарбувалися в мій пам'яті як театралізовані дії надзвичайної драматургічної сили.

Я думаю часто про маму, як їй було нелегко. Мама вийшла заміж в чотирнадцять років. Була майже безграмотною, вміла розписатися й, напевне, щось трохи читати, а тато, багатий старший за неї, навпаки, був освіченим чоловіком: закінчив гімназію, володів іноземними мовами. В селі казали: «Піди до Бернацького, він все знає». Він справді знав, мені здавалося, відповів на всі запитання, бо в сільській бібліотеці не було жодної книжки, якої б він не прочитав. Час від часу тато збирав нас, своїх дітей, особливо п'ятеро хлопців, й дуже точно, але ненав'язливо розповідав якісь такі речі, що я тепер уже з часом, прокручуючи в пам'яті, кажу: «Боже, який він був Скородо!» Він ніколи не підвищував голос, ніколи не бив нас.

За сільською роботою, не маючи змоги довго сидіти за книжками, вчився я добре. Пам'ятаю, мама приходила з батьківських зборів зі Скалата й каже: «Тебе так хвалили, так хвалили, а мені так було незручно...» А я знаю свою маму, яка була скромною жінкою, але в душі дуже гордилася своїми дітьми.

Хтось будував хату з братів, я мусів носити цемент. Худий до неімовірності, але відра з цементом тягав. І так один брат будувався, і другий, і третій... Що я найбільше не любив, то це пасти корову. Особливо в неділю. Всі кудись ідуть – до церкви, на танці, а восьмий, найменший, має пасти корову. І я в душі плачу, але жену худобину на пашу. І тато, побачивши таку несправедливість, перейняв у мене естафету.

Ви запитуєте про вік. Я пам'ятаю себе десь років з чотирьох. Велика хата, обсаджена високими ясеними, широкий мур... Вечорами після роботи біля нашого двору на зрубаному ясені збиралися дівчата й співали. На другому кінці села було чути хлопців. І цей спів був такий гучний і такий красивий, що й досі відлунує у моїх вухах і моїй душі...

МІЧЕНИЙ БОГОМ

Засновнику й художньому керівникові Українського драматичного театру в Нью-Йорку, Народному артисту України Івану Бернацькому виповнилося 70 років

Савка у виставі «Вовчиха» за повістю Ольги Кобилянської – перша роль Івана Бернацького на професійній сцені

– Ви пам'ятаєте, коли цей спів у селі стих й чи стих він у вашій родині?

– Біля нашої хати перестали співати десь наприкінці 70-х, але в нашій родині, навіть коли я вже став дорослим, пішов на свої хліби й приїздив до батьківської хати лише на гостину, пісня не затихала, ми завжди співали. Тому що всі були голосисті, не знаючи нотної грамоти, співали на слух, але дуже чисто. Нас об'єднував дух внутрішнього тяжіння до слова, пісні. У нас були дуже цікаві різдвяні свята. Ми так колядували, що аж свічка гасла...

Формування в сім'ї дуже важливе, але не менш важлива роль школи, церкви. Мій дідко Микола купив землю для побудови церкви. Кожного року священик і досі згадує його та відправляє службу Божу за упокій душі. Тобто, мої предки залишили добрий слід у селі. Коли треба було записуватися до колгоспу, ми були першими на вивезення до Сибіру. Один добрий чоловік на прізвище Цетнар підійшов до тата й тихенько попередив його про це. І мій тато, інтелігентний, принциповий чоловік, все віддав – кірати, сівалки, молотарки, реманент – і записався до колгоспу, щоб врятувати від сибірів свою сім'ю.

– Ви сказали «школа й церква». Але в тій дійсності, в якій ми жили, це були антиподи...

– У нас це виглядало трішечки по-іншому. Тому що вчителі були нашими односельцями. На Різдво чи Великдень їх зобов'язували чергувати біля церкви й записувати, хто з дітей іде на службу Божу. Записувати то вони записували, але нікого не видавали. І я, як і інші мої однолітки, ходив до церкви. Тому оці гаївки «Ходить коничок понад річкою...», «Терном-терном там доріжка йде...», які виводили біля «фігур», біля хреста, виводили настільки голосно, що чуло все село, запам'яталися мені назавжди.

Я, напевне, мічений Богом. Всевишній помітив мою душу, але ж батьки не мали багато часу на виховання – восьмеро дітей, господарка. Важливу роль у моєму житті відіграла школа, тому що мене вчили вчителі, які прийшли в цю професію за покликанням. Їх поважали, вони були другими після священика шанованими в селі людьми. Такою була вчителька Емілія Миколаївна Турчин-Оберишин, наша сусідка, в якій на горіщі 50 років переховувався від енкаведистів її чоловік. І вийшов зі сховку тільки тоді, коли постала незалежна Україна. Це була надзвичайно обдарована людина – вона викладала історію, але разом з тим вела всі мистецькі гуртки: і танцювальний, і драматичний, малювала декорації для театру, вміла шити... Я кланяюся цій жінці, тому що вона мене відкрила. Зі шкільним театром вона ставила великі вистави – «Землю», «У неділю рано зілля копала», «Наймичку», і це були мої перші в житті театральні ролі.

– Але як у ній, вчительці історії СРСР, вживалися нав'язані режимом брехливі уроки про те, що «УПА – це бандити», «Голодомору не було», «УНР – це зрадники» і велика педагогіка?

– Нам такого не казали. Яюсь уміла Емілія Миколаївна вчити нас історії без комуністичних побрехеньок. В нас в селі була семилітня школа, після якої я пішов до сусідньої Скалатської середньої загальноосвітньої трудової політехнічної з виробничим навчанням, де працювала ціла плеяда прекрасних вчителів. Я закінчив одинадцять класів,

і наш випуск був такий перший. У ті титуловані «виробничі» школі більшість хлопців вибирали собі шоферування, а я – спеціалізацію «хімік-лаборант», бо дуже добре знав хімію, й ми ходили на практику на місцевий спиртзавод.

Після Скалатської школи поїхав я до Підволочиська у райвно. Виступаю чергу до завідувача, щоб влаштуватися вчителем або хоч піонервожатим і почати самостійне життя. Начальник подивився на мене й узяв до Віконської школи піонервожатим із тим, щоб у вечірній школі я вів також уроки хімії. Одного дня Ганя, молода дівчина-прибиральниця, каже мені: «Боже, як би я хотіла бути артисткою!» І показує оголошення в газеті, що Тернопільський драматичний театр оголошує набір до своєї студії. Я сідаю в автобус і мчу до Тернополя. Гарно, краще за всіх, як мені здається, читаю вірш, співаю, танцюю... Але мене не приймають. Я закарбував собі те в душі: «Несправедливо!». Але вже тоді був упертий і не відступив – попросився вільним слухачем. Але ж з Тернополя до Городниці 27 кілометрів, а грошей на автобус немає. І я домовляюся з черговими й пожежниками, добримі людьми з довколишніх сіл, й вони дозволяють мені ночувати в гримерці, на костюмах, які артисти на ніч розкладали на столах. Режисер Рима Степаненко, яка вела в студії курс, почала давати мені деякі ролі й після цього запропонувала, пішла у відділ культури, висловила своє обурення несправедливістю й мене зарахували студентом театральної студії. Після запропонували залишитися в Тернопільському театрі. Але я, несучи в собі ту образу несправедливості, відмовився й поїхав до Києва, до столиці, вперше в житті, вступати до театального інституту. То був 1965 рік. На Хрещатику, 52 голці ніде власти. 30 з чимось осіб на одне місце. Але я пройшов усі іспити і вступив до інституту, закінчивши його на відмінно. І майже всі театри мене запросили на працю. Остання студентська вистава «Під золотим орлом» за Галаном, я граю туберкульозника, психологічна роль, але епізодична. Підходить до мене чоловік у лінзових окулярах, представляється Борисом Ароновичем Лур'є, головним режисером Волинського музично-драматичного театру імені Тараса Шевченка, й каже: «Я хотів би запросити Вас до театру. Але я Вам нічого не обіцяю – тільки ролі...» Повернувся й пішов.

– Але Ви готували себе саме до драматичного театру?

– Я актор різноплановий. У мене було цікаве студентське життя – я ходив в усі київські театри, майже кожного вечора: в драму, оперу, балет... Грошей не було, але

дуже виручав ломбард, де ми закладали свої костюми. Мене – особливо. Цей ломбард дав мені можливість закінчити інститут. І за щастя було, коли перед Новим роком ми сортували на головній пошті на Хрещатику листи й заробляли за ніч 6 рублів, маючи стипендію 18 рублів. Крім того, кожного року влітку я два місяці працював у піонерському таборі «Сосновий бір» біля Києва, підробляв.

А Волинський музично-драматичний театр вибрав тому, що з трупи пішов тоді відомий актор, герой, який грав Лукаша в «Лісовій пісні». Притому, що мав запрошення до Київського театру. Мама плакала отакими сльозами.

У Волинському театрі була тоді плеяда прекрасних, великих

акторів, і я там пройшов творче хрещення. Бо при великих артистах треба було тягнутися, а заряд і професійне «єго» в мене були. І раптом у Волинському театрі беруть до репертуару «Езопа» Фігейредо й призначають мене, молодого актора, щойно з інституту, на головну роль. І почалося усвідомлення складної-прескладної професії. Тому що акторство – це лицедійство, тому що ти натягуєш на себе не тільки маску, а й влазиш у душу іншого героя.

Роль Гната у виставі «Безталанна» за п'єсою І.Карпенка-Карого

– Процес перевтілення чи лицедійства. Наскільки це боляче, приємно чи солодко? От ви Іван Бернацький, а через місяць вам треба стати Богданом Хмельницьким. Що відбувається з душею в цей момент?

– Кожна роль надзвичайно психологічно виснажує. Як можна перевтілитися в Отелло? Це метод удавання. Бо якщо я повністю перевтілюся, то не відвтілюся назад. Такі випадки відомі – актори божеволіли від неймовірного психологічного напруження. Це згорання запасу нервів, почуттєво-відчуттєвої матерії... Компенсувати, відновити її можна тільки іншим, могутнішим зарядом: вірою, молитвою, церквою, пошуком якихось народних, незамулених гріхом джерел...

– А критики допомагають чи заважають відновитися після важкої ролі?

– Ми – єгоїсти в доброму розумінні цього слова, дуже не любимо черствих критиків, які часто не розуміються на театрі й не хочуть чи не здатні влізти в шкуру актора, а таких було і є багато. Кажали, що негативні рецензії гартують артиста, щоб він не захворів на зіркову хворобу. Але бездушна критика, навпаки, руйнує, вбиває. Бо творчі люди – дуже ранимі, як діти. В них голі душі, а хтось по них, буває, не думаючи про наслідки, полосоне рецензією-ножем.

– Але без критики театр не може розвиватися. Якось тут, у Нью-Йорку, після того, як Богдан Ступка спочатку зіграв Бог-

дана Хмельницького в «Огнем і мечем» у польській антиукраїнській інтерпретації, а потім Тараса Бульбу – в російській, не менш антиукраїнській, ми мало не посварилися з одним письменником, сперечаючись про акторську роль і мораль. На Ваш погляд, чи поділяються ролі на моральні та аморальні?

– Актор – людина залежна. Видає продукцію на-гора тільки в об'рамленні режисера, художника, декоратора.

милятися, входити в емоційний ряд. Як на мене, справжній актор не має права переступати грані високого мистецтва по відношенню до національних, державних, релігійних, мистецьких святинь і особистих принципів.

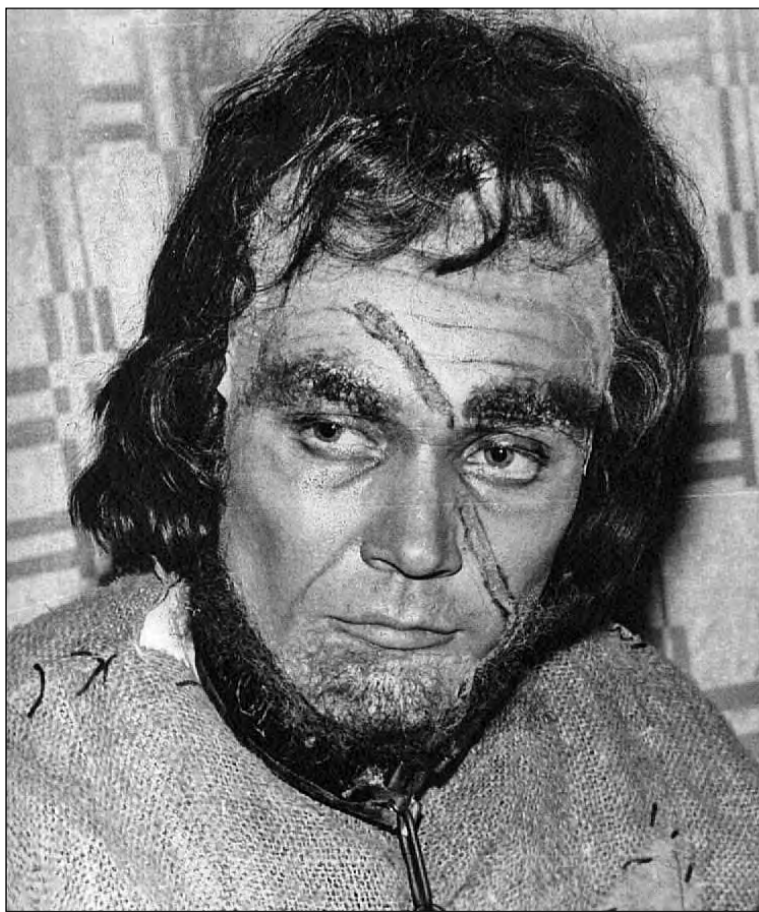
– Траплялися у Вашому житті такі «грані»?

– Траплялися. Був такий період у житті Волинського театру, коли треба було грати на «понятном языке». Кожного року ми їздили на великі гастролі. От мої перші пролягли через Інту – Ухту – Воркуту – Сиктивкар – Печору... Зали повні, переповнені, море українців, виселених туди в різні часи радянської історії, але які там вже пустили коріння й додому не повернулися. Якось у мене була роль за повістю Шукшина, я грав сільського хлопця, який виріс у селі, потім поїхав до міста, набрався там різного мулу й приїхав у рідне село. Директор сказав, що просять грати на «понятном языке». І я зіграв одну таку роль. А одного разу на гастролях в Іркутську ми грали «Королеву тюльпанів», комедію, примітивну, моя партнерка по сцені Марія Клименко, грала королеву, я – Іллюшу. Каже мені: «Іване, ну що ти впираєшся? Будемо грати так, як балакають в Києві: «Іллюша, приїхав! Спасіба тобі!...» Такою мовою, суржилом, ми й грали. Аншлаги були неймовірні.

– Так само «спасіба тобі!» грали і в Луцьку?

– Боже сохрани! Тільки на гастролях! Волинь цінна тим ще, що там живуть однолюбів. Протягом багатьох років я був кращим актором сезону, на Волині я знайшов свою половину – Галину Самохваленку, чарівну жінку, прекрасного теоретика музики, на Волині народилися мої доньки Олеся й Емілія.

– А як Ви потрапили до Львова, до театру імені Марії Заньковецької?

Бернацький-Езоп у однойменній виставі за п'єсою Гільєрме Фігейредо

– Але ж актор має право відмовитися від ролі, яка йому не підходить з тієї чи іншої причини?

– Богдан Сильвестрович Ступка – великий, геніальний актор, але й великим людям притаманно по-

траплялися, входили в емоційний ряд. Як на мене, справжній актор не має права переступати грані високого мистецтва по відношенню до національних, державних, релігійних, мистецьких святинь і особистих принципів.

– Задздрість – супутниця всіх талановитих людей...

– Без заздрості театр не існує. Особливо це йде від бездарних людей. От я одного разу підійшов до театального розподілу, дивлюся, в двох п'єсах виконую головні ролі. Стоїть артист, не буду говорити хто, й спересердя каже: «От, тата-та-твою – мати, знову Бернацький!» «Не хочу, але дають!» – сказав я, повернувся й пішов.

Були різні режисери, була зміна акторів і постала потреба очолити театр. І театр імені Марії Заньковецької доручають Федору Стригуну. Це прекрасний український актор, актор з великої букви. Він бере до постановки «Безталанну» Карпенка-Карого, мені вже в 40 років дає роль Гната. І перша його вистава пройшла блискуче. Не розуміючи фрейдистських тонкостей, вибудовування сцен взаємної матері й сина було настільки психологічним (вона мене леліяла, оберігала, вона мене ревнувала до невістки). І це настільки добре читалося в п'єсі, що коли я робив творчий звіт-бенефіс з нагоди свого 50-ліття на Волині, то Федір Стригун вийшов і сказав: «Такого Гната, як Бернацький, не було, нема й ніколи не буде!»

– Навесні 1980 року мені за-телефонував зі Львова режисер Володя Опанасенко й сказав, що є розмова. А це був період, коли з театру імені Заньковецької поїхали до Києва Ступка й Розстальний. Я приїхав і буквально за

хвилин п'ятнадцять художня рада прийняла мене до свого театру. Але я приїхав до Львова на білому коні – на ту пору я вже був заслуженим артистом, одним з наймолодших в Україні. І тут почалися мої митарства – мене не хочуть відпускати, бо я задіяний в репертурі. Залишивши Волинський театр з болем, почав входити в дуже складний творчий колектив театру імені Заньковецької майже з нуля. Можливо, це найскладніший театр у моєму житті, тому що саме там викристалізувалися моя позиція, взаємовідносини з колегами, життєва філософія й життєві цінності... Це все настільки тонке, що я, намагаючись усе це усвідомити, рухався внутрішніми світлотінями – «прошу-перепрощую», «дай, Боже-дякую-дуже дякую...». І коли, як мені здалося, я всі ці випробування пройшов, Володя Опанасенко запросив мене на гастролі до Тернополя, але тут приходить директор і каже: «Опанасенка зняли з режисера...» І я лишаюся з двома валізами одягу (бо я все любив і люблю одягатися, пам'ятаючи, що зустрічають все-таки за одягом, а проводжають за розумом і талантом) і з незбагненним майбутнім, бо він же мене запросив до театру. Ріпко, режисер, ставить «Човен хитається» Галана і мене призначають не зовсім на ту роль, яку я б хотів – старшого польського пана... Але після цього відбулося щось таке, що я й досі не можу зрозуміти. Я повністю влився і культурою, і поведінкою, і манерою акторською в цей театр. Молодий Федір Стригун, молода Тася Литвиненко, молода Кадирова, молодий Гринько, Антків, Полінська, Романицький, Данченко... Тобто, така плеяда артистів і раптом Бернацький. Але оця фарба, яка ще, напевне, була від Бога, від сім'ї, від Городниці, інтелігентність, яку мені дали батьки і яка буде в мені до кінця днів (як моя мама казала «ну, вродився паном...»), далися взнаки. Це все «вистрелило» в театрі Заньковецької.

Я пізнав дуже доброго режисера – Аллу Григорівну Бабенку, яка мала школу Товстоногова, школу кращих театрів усього радянського простору. Жодної п'єси не було без моєї участі. Але була й чорна заздрість.

– Задздрість – супутниця всіх талановитих людей...

– Без заздрості театр не існує. Особливо це йде від бездарних людей. От я одного разу підійшов до театального розподілу, дивлюся, в двох п'єсах виконую головні ролі. Стоїть артист, не буду говорити хто, й спересердя каже: «От, тата-та-твою – мати, знову Бернацький!» «Не хочу, але дають!» – сказав я, повернувся й пішов.

Були різні режисери, була зміна акторів і постала потреба очолити театр. І театр імені Марії Заньковецької доручають Федору Стригуну. Це прекрасний український актор, актор з великої букви. Він бере до постановки «Безталанну» Карпенка-Карого, мені вже в 40 років дає роль Гната. І перша його вистава пройшла блискуче. Не розуміючи фрейдистських тонкостей, вибудовування сцен взаємної матері й сина було настільки психологічним (вона мене леліяла, оберігала, вона мене ревнувала до невістки). І це настільки добре читалося в п'єсі, що коли я робив творчий звіт-бенефіс з нагоди свого 50-ліття на Волині, то Федір Стригун вийшов і сказав: «Такого Гната, як Бернацький, не було, нема й ніколи не буде!»

Ми привезли до Луцька «Мадам Боварі» Флобера, де я грав Шарля, притому що зовні я зовсім на нього не схожий, але за внутрішньою архітектонікою Алла Бабенко бачила тільки мене. Привезли «Ромео й Джульєту», де я грав брата Лоренцо, і «Се ля ві», де я виступав у ролі алкоголіка, який потім повертається до сім'ї, й моновиставу «Твій комік» – про Михайла Коцюбинського, яку я грав у приміщенні старого театру, де починав. Було море народу. Так я відсвяткував своє 50-ліття на Волині, що задріла Львівщина, казали: «Він – по-справжньому народний артист (в 1991 році я отримав звання Народного артиста України), а Федір Стригун, піднімаючи чарку, сказав, що «я палець об палець не вдарив, щоб тобі допомогти, ти отримав це звання чесно!»

– Нам здається, що Ви також дуже «мамин син». А Ваші батьки були коли-небудь на ваших виставах?

– Народилася перша дитина – Олесь. Мама нарізала гусей, накупила ляльок, посадили її в автобус у Тернопіль й вона приїхала до Луцька, не виходячи з автобуса на зупинках. І вона була два місяці в нас у Луцьку, допомагала. Гордовита жінка була моя мама. Якщо її не запросили їсти, то вона сама нічого не візьме. І вона, слава й подяка за це Богові, мала змогу дивитися мої вистави. Я грав і Езопа, і Гриця в «У неділю рано зілля копала», й Івана Непокритого в «Дай серцю волю...». Дуже драматична роль, я її страшенно любив, особливо сцену, яку сам придумав. У час, про який йдеться у виставі, можна було йти на війну побратимові, уявіть собі, які були душі в людей. Семен одружився з Одаркою, а Іван нікого не мав, сирота, приходив до хати й каже: «Слухайте ви, кочерги, і ви, горшки», і веде монолог з неживими про живих, про те, що він вирішив йти на війну замість Семена. Вони обнімаються й Одарка запитує: «Що тобі, Іване, подарувати?» «У мене ніколи не було вишиваної сорочки. Подаруй мені вишиванку...» – відповідає Іван. А Семен їй: «Одарко, ти ж мені вишивала весільну сорочку, подаруй її тепер Іванові...» Дуже щемна сцена. Закулісний хор співає «Та забіліли сніги». І оцей хлопець-сирота, босий, бідний, але безмежно великодушний, ту вишиванку розкриває як символ України й цілує рідну землю.

– Мама сиділа в першому ряду й плакала...

– Мама після цієї вистави у фойє обняла мене й перший раз у житті сказала: «Господи, яка в тебе тяжка робота!»

– А як батько реагував на ваше мистецтво?

– Інакше. Тато був дуже начитаною людиною. Коли мені вже у Львові в «Богдані Хмельницькому» дали роль Богуна, я приїхав до нього й кажу, що буду грати таку-то й таку роль. «А ти знаєш щось про Богуна?» – відразу запитав мене він. Я почав говорити якісь загальні слова, бо вже вивчив частину тексту. Тато послухав-послухав та й каже: «Нічого ти, сину, не знаєш про Богуна» – посадив мене й почав розповідати до деталей і, можливо, дякуючи йому, я справився з цією роллю.

– Власне, про вашу родину. Колись Ніна Матвієнко розказувала нам, що в неї так само була дуже співуча родина, особливо унікальний голос мала одна з її сестер, але її ніхто вчасно не помітив, вона вивчилася на маляра-штукатур-пліточника й то була вершина її кар'єри...

– Мама внутрішньо була горда за мене, бо десь вона відчувала, що я

не такий, як усі інші діти. Хоч Тадей, мій брат, був дуже талановитий, прекрасно грав у самодіяльності Микола Задорожного в «Украденому щасті» Франка, а режисером була та сама Емілія Турчин-Оберштин.

Старшого брата батько бачив тільки на господарстві й він так і лишився в селі. Всі здобули освіту, але по акторській лінії ніхто, крім мене, не пішов. Але внутрішній світ, закладений у родині, щось таке гордницьке (в жодному селі такого не було), сформувався на моїй малій батьківщині. В Городничі було щось таке невловиме, яке не можна передати словами.

Щодо Львова, то й режисюра, й гастролі зовсім іншого кшталту дали мені можливість поглибити поняття акторства. Це дуже важливо. Тому що рівень, особливо художника МIRONA Кипріяна (народного художника України, лауреата Шевченківської премії, людини покликання), це велика школа, і я мав щастя її пройти. Театр імені Заньковецької – це мій театр, моє серце, моя душа. Це талановита інституція, в якій я мав щастя працювати, творити, здобувати собі визнання та славу. І мені дуже приємно, що коли вже я поїхав до Америки в книжку з нагоди якого-сь ліття театру, була й така фраза: «Але акторську нішу Івана Бернацького до сих пір нікому так і не вдалося заповнити».

– Тобто, Вам завжди є куди повернутися...

– Але я вже ніколи туди не повернуся...

– Тому що ніколи не повертайтеся в минуле, де вам було добре?

– Тому що приїзд до Америки все змінив. У 1999 році запросили театр імені Заньковецької з колядою до Америки. «Ой, радуйся, земле...» Гарна була програма. І Козак був, і Стригун... Гарна плейда. Зазвичай гастролі театру Заньковецької відрізняються від гастролей Київського театру імені Франка тим, що ми завжди їдемо в американську глибинку – по церквах, народних домах, а кияни грають в театрі «Міленіум» в Нью-Йорку, на Брайтоні. Всім відкрили візу на 27 днів, а мені й ще комусь, не пригадую, – на рік. Але зубожіння всіх людей в Україні, в тому числі й акторів, було катастрофічне. Нам не платили майже рік платні. Але ми дали слово тримати театр – виходити на сцену, грати, не дати дверям зачинитися перед глядачем. Хоч сім'ю треба було годувати чимось. Це була катастрофа в буквальному сенсі. Хоч ми були на гастролях і в Німеччині, і в Англії, але ми майже нічого не заробляли, бо мусили повернути за квитки, готелі, візи. Хіба що хтось комусь щось подарував персонально. Наприкінці гастролей ми виступали в нью-йоркській Асторії, і в мене виникла думка залишитися хоч на пару місяців, попрацювати, незалежно на якій роботі, аби тільки попрятувати свою сім'ю. Навіть не знаю, як це пояснити... Тому що народний артист, провідний актор, який зіграв більше ста головних ролей тільки в Львівському театрі, лишасться в Америці й починає фарбувати гаражі, пивниці, доглядати за німцями... Тобто, після тріумфів, натовпів шанувальників і букетів квітів я пройшов очищення фізичною працею, часто дуже непрестижною, й багато що передумав, переосмислив. У цей час подала мені руку Ольга Кекіш, її сестра доктор Надя Кмета – сім'я, яка дуже тонко зрозуміла мій стан. Майже шість років я мешкав у домі пані Наді Тербул-Кмети в Йонкерсі, завдяки пані Ользі Кекіш я створив моновиставу про Тараса Шевченка за книгою Павла Зайцева, прем'єра

У ролі Священника в кінофільмі «Загибель богів» режисера Олеся Дончика (Київська кіностудія імені Довженка)

З дружиною Галиною та донькою Емілією. Старша донька Олеся з онуком Левком

якої відбулася в помешканні пані Наді. Це жертвенні, добрі, гостинні люди.

Після цього я пішов звідти, бо треба було розправляти руки. І тут, дякуючи Божій інституції – церкві Святого Юра, де парохом був отець Филип Сандрик, який пригрів мене як професіонала (я схилиюся перед його мудрістю), дав приміщення для театральної студії, після цього вичистив кімнату й для музею народних строїв з моєї приватної колекції. Бо, власне, цей музей йде з глибини моего серця. Я заклав його в своєму серці ще з самого раннього дитинства, ще тоді, коли тато купив мамі корали й ніхто на ці багатючі корали не звертав уваги, крім мене.

Потім парафію перебрав отець Вернад Панчук, мудрий чоловік, філософ, який розумів і цінував те, що я роблю. Так само постійно я відчував підтримку владики Василя Лостена та владики Павла Хомницького. Нині до церкви Святого Юра прийшов молодий парох Емілій Дорош, думаю, що це є добра перспектива.

Я вдячний схимнику, отцю Григорію, який зустрівся на моєму американському шляху, перевернув мене з ніг на голову й вилікував від багатьох речей. Я не знаю, де він тепер, це той знак, який я пронесу до останнього дня свого життя. Він умиротворив

в мені те, що нуртувало й не дало спокою. Я глибше увіривав, глибше пізнав Бога й себе. Через пізнання себе людина пізнає істину. «Пізнайте істину – й істина визволить вас», – каже Святе Письмо. «Пізнай себе... Пізнай себе!» – повторюю своїм студійцям я.

Переселення з Йонкерсу до Нью-Йорка – один з найскладніших періодів у моєму житті, бо треба було знову починати життя з нуля. І тут на моєму шляху зустрічається подружжя Дробенків – Марія й Микола. Без допомоги цього подружжя я не дав би собі ради. З їхньою допомогою я полюбив Нью-Йорк. Я люблю його – цей галасливий, неохайний Іст-Вілледж. Я постійно молюся за своїх доброзичливців. Я взагалі považаю слово «патрон», бо воно йде ще з далеких часів. Усі чі майже всі знамениті письменники, художники, артисти великим чином здійснилися завдяки тому, що їхній талант підтримав той чи інший патрон або меценат, як сьогодні частіше кажуть. Тут є так багато людей, які можуть подати руку потребуєчому. Я щасливий, що пізнаю себе, розкриваю в собі коморки, які не розкрив би, якби не потрапив до Америки.

Суботна школа «Самопоміч», де я викладав українську літературу, – також дуже насичена сторінка в моєму

житті. Я знову став учителем – цитував своїм учням Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесю Українку...

Я дякую Народному дому, особисто Андрію Ластовецькому, який дуже розуміє потрібність того, що я роблю, кредитівці «Самопоміч» у Нью-Йорку, персонально Богданові Курчаку. Я й за попереднього президента, коли він був заступником, ішов по допомогу саме до нього, бо відчував, що він мене розуміє.

Мої актори – це одні з найдороччих для мене людей. Не хочу фальшивити. Люди, які є в моєму театрі, це люди, яких я відкрив. Деякі з них поняття не мали, що таке театр, деякі взагалі за життя ніколи не були в театрі. І раптом вони розкрилися. Це диво з див!

– Коли ми йшли на інтерв'ю, то намітили запитання, яке можемо поставити тільки вам, бо відчуваємо спорідненість наших душ. Чесно! Коли ми сюди приїхали, нас ніколи не полишала думка, що ми в своєму статусі дуже опустилися, там ми були на зовсім іншому суспільному щаблі. Не на такому, що доми, авта, гроші. Але самоусвідомлення себе кимось, розуміння, що тебе шанують, знають, що ти робиш те, що потрібно не десятку людей, а всій Україні, давало сенс життя й задоволення від професії. Хоч там були такі часи, що платили копійки, всієї місячної платні вистачало на одну вечірню. Але творчість ми відчували себе затребуваними. Тут же зник попит на наше слово. От ми недавно зовсім випадково потрапили на конференцію українських журналістів Північної Америки. І почувалися там шістьдесятниками. Нас там ніхто не хотів і не чекав, але ми все одно говорили, як нам здається, про дуже важливі, життєносні речі. Чи не було у вас тут, в Америці, відчуття незатребуваності?

– Ви помиляєтеся. Мати свою газету, своїх однодумців, своїх читачів, а не бути людиною в загальній мішурі, це великий привілей. Ви здійснилися тут в індивідуальному розкритті, а вашу творчість, наскільки я знаю, люблять і цінують.

Ви хочете запитати, чи в мене тут, в Америці, не було розчарування? Ні, навпаки. Те, що я створив тут спочатку студію, тепер затверджено статусом драматичного театру, де я маю більше 30 акторів і нові йдуть і йдуть до мене, дає мені всі підстави казати, що я тут здійснився. Я відкриваю себе в своїх акторах, а вони, вірою, через мене відкривають себе в собі. У Львові я був би артистом, а тут я маю свою майстерню, свою школу. Ми повинні дякувати Богові за таку можливість мати щось своє, насичене власним талантом і власним баченням та розумінням. Ми є мічені люди. Можливо, я переріс те, що було до Америки. Бути режисером з аматорами, створити театр, бачити результат – це велике щастя й велика творча насолода. І велике досягнення.

Ми з дружиною Галиною народили й виховали двох чудових доньок – Олесю й Емілію. Це моє щастя, моя гордість, моя надія, моє тепло, моя любов. Я їх люблю до шаленства. Люблю й онуків своїх: Романа, Левка, Яромира. І сьогодні, коли вже сяє на моєму виднокілі цифра 70, я можу сказати, що я щаслива людина й промовити в своїх молитвах: «Дякую, тобі, Боже, за всі ті ласки, якими ти мене обдарував!»

**Катерина Кіндрась, Валентин Лабунський
Головне фото на першій сторінці Богдана Грицива**

Дзеркало

ЩЕ

До тебе прийдуть запізнiлі гості,
 Налий їм молоде вино зі сліз.
 Воно, здається, ще хмільне й солодке,
 Лиш не скажи їм хто його приніс.
 Лиши собі свій смуток на похмiлля,
 Згадай про нього коли буде день.
 Про відчай той, що втримати несила

Не знатимуть ніколи і ніде
 Віддавшись сноведінням на поталу,
 Приславши сміхом
 Свій душевний щем,
 Вдягаєш вранці чорні окуляри,
 Щоб не почули крик твоїх очей.
 Поліна Стіже

ВІД ШТАТУ ДО ШТАТУ

Портленд – місто мостів

ТРОЯНДИ ДЛЯ АДМІРАЛА ГУДА

Наша довідка: Портленд (англ. Portland) – третє за кількістю населення після Сієтла (штат Вашингтон) і Ванкувера (Канада) місто Тихоокеанського Північного Заходу. Засноване в 1845 році переселенцями з Нової Англії. Розташоване на північному заході штату Орегон, при впадінні ріки Вілламет у Коламбію. Населення – понад 632 тисячі осіб, разом з передмістями – близько 3 мільйонів, з яких вихідці з Європи становлять 77 відсотків, Азії – 6,5%, афроамериканці – 6,6%, латиноамериканці – 6,8%. У Портленді та його передмістях мешкає близько 100 тисяч вихідців із пострадянського простору.

Важливий промисловий, портовий і торгівельно-фінансовий центр Тихоокеанського Північного Заходу. Розвинений центр радіоелектроніки, металомісткого машинобудування, целюлозно-паперової, деревообробної, текстильної, харчової промисловості та кораблебудування. У Портленді знаходиться штаб-квартира федеральної Ради зі збереження енергетичних і природних ресурсів Тихоокеанського Північного Заходу.

Образні назви – «Місто троянд», «Місто мостів», «Дивне місто».

знають як містер Ворд, – винахідник першої «вікі», WikiWikiWeb.

Ми смакували полуницями з домашньої грядки, милувалися засніженим капюшоном Маунт-Гуду, цього сплячого вулкана з родини Каскадних гір, і щиро заздрили господарям такого дому, які, здавалося, безмовно підсвідомо нам постійно намагалися дорікнути: «У вас же немає такого повітря. У вас же немає такого краєвиду. У вас же немає таких полуниць...» Запитай вони про це вголос, напевне, ми й не знайшлися б, що відповісти. А аргумент, що це синдром затишних, доглянутих, але провінційних міст, їх образив би напевне.

Щоб відчуті місто, порадили наші родичі, вам потрібно: проїхатися на всіх видах міських поїздів: швидкому MAXi, вестсайдівському WESI, повітряному трамвайчику Aerial Tram; покуштувати вуду-донат, найзнаменитіший на всьому Західному узбережжі, який замовляють навіть американські президенти, й звичайно ж, побувати в міжнародному парку дослідження троянд. Ми так і зробили. На додаток побувавши ще й у підводному човні USS Blueback, який брав участь не лише в бойових діях, а й знімався у знаменитому фільмі «Полювання на червоний жовтень», а тепер служить частиною музею науки та індустрії, приватному музеї інопланетян, японському саду, знаменитий на весь світ книгарні Powell's City of Books, яка займає цілий квартал...

Портленд багато років посідає одне з перших місць у американських рейтингах якості життя. Й наша Орегонська рідня, яка оселилася там чверть століття тому, щоразу, коли ми її провідуємо, це підкреслює. Досі ми із задоволенням об'їздили-обходили всі Орегонські національні парки, мальовничі гірські вершини, водоспадні каскади, полуничні поля, лавандові ферми, але «найкращий у світі» Портленд залишався обабіч. Ми перетинали його десятки разів уздовж і впоперек, призупинялися в ньому, але ніколи не зупинялися на довше.

Нагода випала цьогорічного літа – молоді, але успішні племінники запросили «на полуницю» у свою Happy Valley. З'ясувалося, що Щаслива долина – це не метафора, а один з портлендських мікрорайонів, який, принаймні візуально, абсолютно відповідає своїй назві: затишні котеджі, розкидані на пагорбах, парадними вікнами виходять на Маунт-Гуд,

Портленд – місто троянд

який насправді знаходиться майже за сто кілометрів від міста й здіймається на 3 429 фітів над рівнем моря, а «задні» двори зливаються із сосновим лісом. Happy Valley – не Силіконова

долина, але в нас склалося враження, що більшість її мешканців – комп'ютерники й радіотехніки, хоча й із середніми, як для Нью-Йорка, зарплатами, яких, утім, вистачає на такі затишні

райські оази проживання. Правда, місто також славиться своїми білами гейтсами й стівами джобсами. Наприклад, тут живе комп'ютерний геній Говард Каннінгем, якого в сучасному світі

Портленд – одне з найбагатіших міст Америки за «якістю життя»

Вілламет – ріка, на берегах якої виріс Портленд

Портленд – одне з найдивніших міст Америки

Фото на згадку на тлі Маунт-гуду

Орегонський Портленд – справді «якісне місто»: тут добрі дороги й чисті хідники, гармонійне поєднання історичної й сучасної архітектури, зручний і модерний громадський транспорт... Але головною гордістю мешканців вважають його «зелене обличчя»: великі оази зберігають природну красу й турботливо захищені від надмірної урбанізації. Forest Park, який тягнеться вздовж ріки Вілламет й прилягає до житлових масивів, – один з найбільших міських парків такого типу в країні. Загальна протяжність його пішохідних і велосипедних доріжок – понад 100 кілометрів, найдовша з них Wildwood Trail тягнеться на 40 кілометрів.

Велике майбутнє цієї місцини на берегах ріки Вілламет помітили ще в 1840-ві роки Френсіс Петтігроу з Портленду (штат Мейн) і Аса Лавджой з Бостону (штат Масачусетс), які прикупили по 320 акрів землі, як тільки тут почали оселятися європейці. Родюча долина, багаті деревиною ліси, повноводі, придатні до судноплавства ріки... Щоб почуватися господарем, обидва хотіли назвати місцину на честь рідних міст. Засперечалися. Кинули монету, яка вибрала «Портленд». Тепер та монета відома як Portland Penny й зберігається в музеї Орегонського історичного товариства.

Вілламетт і сьогодні розділяє Портленд на дві частини, два узбережжя, які з'єднані між собою одинадцятьма мостами. Тому його часто називають «містом мостів». Але частіше – «містом троянд». Через те, що тут сприятливий клімат для вирощування цих квітів і їх можна побачити скрізь – у садах, парках, обабіч доріг. Хоча Орегонському Портленду більше пасувало б означення «трояндова лабораторія». Саме тут міститься один із найчарівніших трояндових садів Америки. Його біографія розпочалася з приватної ініціативи. У 1917 році група портлендських квітників звернулася до міської влади з ідеєю створити в місті American rose test garden. І місто прислухалося. Найперше, що зробили волонтери, – засадили 20 миль (32 кілометри) вулиць трояндами. І ця традиція – прикрашати місто трояндами – лишилася до сьогодні. В тутешньому Трояндовому саду квітнуть 7 тисяч троянд 550 видів. Тут є Шекспірівський розарій, Королівський, Мініатюрний... Існують свій Трояндовий прем'єр-міністр і, звісно ж, Королева, яку щороку обирають на Трояндовому фестивалі.

Над квітучими садами й полями Портленда невідступно нависає засніжений Маунт-гуд. За похмурої погоди його вершина, запеленена хмарами, нагадує білий сюрреалістичний капюшон, що завис між небом і землею. Чесно кажучи, ми й були впевнені, що «hood» – це і є «капюшон». Ан ні! Усе героїчніше.

В 1792 році лейтенант британського королівського флоту Вільям Броутон, мандрівник і учасник експедиції Джорджа Ванкувера, дослідив і описав Тихоокеанське узбережжя, гирло ріки Коламбія й дійшов до Каскадних гір, одну з найвищих вершин яких назвав на честь свого земляка – лорда Семюеля Гуда, адмірала, який у 1781 році брав участь у знаменитій Чесапекській битві між британським і французьким флотом, вирішальному морському бою періоду Американської війни за незалежність.

Утім, несподівані сюжети в «якісному місті» Портленді зустрічаються повсюдно.

Тут м'який клімат, подібний до середземноморського. Зима не сувора, але дощова, літо – сухе й тепле. У той же час, завдяки впливу Тихого океану, який за 100 кілометрів на захід, денна температура може змінюватися кілька разів на добу. Таку метаморфозу взяли в спільники винороби метрополії й почали вирощувати німецький сорт винограду рислінг, який полюбає різкі щоденні коливання температури. Тому Орегонські вина в довколишніх портлендських винарнях вирізняються легким, приємним смаком з місцевим автентичним присмаком. «Піно-нуар» – шовковисто-полуничний, «Шардоне» – горіховий, «Піно-грін» – пряний...

Але Портленд – це не лише зосереджені комп'ютерники, педантичні водії швидкісних трамваїв, сентиментальні селкціонери троянд, це й диваки.

Брендовий Voodoo Doughnut відкрили двоє друзів-музикантів, які не мали жодних кулінарних здібностей, але мали велике бажання продавати людям «магію в дірці» – таким було їхнє рекламне гасло. Нашкребли грошей на оренду приміщення й почали проводити «донатні весілля»: за 185 доларів – справжні, законні, за 25 – заради «приколу». За цю суму молодята та їхні гості отримували море жартівливих розваг, напучування від власника ресторану та каву з донат-тортом.

Цим кулінарним абсурдом бізнес не обмежився: в моду ввійшли фітнес-донати, M&M's та різноманітна «сороміцька» випічка. Черги до Voodoo Doughnut вишиковуються на квартал. Таємниця їхнього успіху в тому, що портлендські «донати» ввібрали в себе «борошно, масло, горіхи, яйця і... магію вуду».

Keep Portland Weird («Збережемо Портленд дивним») було написано метровими літерами згори донизу, по вертикалі високого свічкоподібного будинку з темного скла, перед яким зупинив нас світлофор. Занадто «бешкетливе» гасло, як для такої «правильної» будівлі, подумалося. Як потім з'ясувалося, це ніякі не «бешкети», а неофіційне гасло міста. З'явилося воно в 2003

році, щоб привернути увагу до малого бізнесу, такого як Voodoo Doughnut. Завдяки Террі Каррієру, власнику компанії Music Millennium, якого називають «батьком Орегонського руху диваків». Він виготовив наліпку з цим слоганом і почепив на бампер свого автомобіля. На першій же стоянці до нього підійшло двоє молодих людей і запитали, де можна купити таку ж. Террі зрозумів, що малий бізнес Орегону вже виграв від його ідеї й, поставивши виробництво наліпок на потік, за кілька місяців продав їх більш як 10 тисяч. Притому, що власник Music Millennium не був оригінальним – цей слоган він позичив у техаського Остіна, який, закликаючи «Keep Austin Weird», доволі результативно підтримував місцевих митців-оригіналів, котрі намагалися протиставити себе ситому стилю життя обивателів. У 2014 році Остін і Портленд влаштували між собою змагання на предмет того, чиє місто дивніше. З 12 категорій у 9 виграв Портленд.

Із Орегону до Нью-Йорка завжди повертаємося з відчуттям, немов їдемо з рідного села до Києва: веземо мед, варення, горіхи, кошик персиків, кошик яблук, пахучих, як в Україні. Рідні та друзі щиро обдаровують нас всіма щедротами тутешніх фермерських ланів. На летовищі паркувальний багатопверховий майданчик і пасажирські термінали поєднано мостом-віадуктом. Щоразу проходячи по ньому, згадаємо одну й ту ж історію, яка стала тут легендою.

Орегон одним з перших американських штатів гостинно розчинив свої двері перед релігійними біженцями-протестантами з Радянського Союзу. Ті, що приїхали першими, швидко тут обжилися й завжди допомагали облаштуватися своїм одновітцями, які прибували й прибували. Але нерідко, зустрівши тут, на портлендському летовищі, своїх земляків, які приїхали з якої-небудь Зачепилівки,

підкепковували, напучуючи їх, що, аби двері в американський світ розчинилися, треба стати перед великою шклянкою стіною, розправити обома руками кінці хустини на голові й голосно сказати своє прізвище, ім'я та по-батькові. Старенькі бабці так і робили.

– Ткаченко Параска Іванівна! – тремтячим від хвилювання голосом, немов молитву, виголошувала бабуся, і прозора стіна, почувши її, широко й гостинно розступалася. Жінка, дякуючи Богу, переступала поріг, вірячи, що залишає в минулому всі свої приниження та жалі. Й, усміхнувшись, вирушала в новий світ, щоб залишитися тут назавжди, аж доки Всевишній не покличе її в останню мандрівку.

**Катерина Кіндрась,
Валентин Лабунський
Нью-Йорк – Портленд –
Нью-Йорк**

Це найкраще місце для збереження ваших ощадностей!

Інтернет: www.sumafcu.org

Головне Бюро

125 Corporate Blvd
Yonkers, New York 10701
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-220-4090
1-888-644-SUMA
E-mail: memberservice@sumafcu.org

Філія в Йонкерсі

301 Palisade Ave
Yonkers, NY 10703
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-965-1936
E-mail: palisade@sumafcu.org

Філія в Спрінг Велі

16 Twin Ave
Spring Valley, NY 10977
Tel: 845-356-0087
Fax: 845-356-5335
E-mail: springvalley@sumafcu.org

Філія в Стамфордді

39 Clovelly Road
Stamford, CT 06902
Tel: 203-969-0498
Fax: 203-316-8246
E-mail: stamford@sumafcu.org

Філія в Нью-Гейвен

555 George St.
New Haven, CT 06511
Tel: 203-785-8805
Fax: 203-785-8677
E-mail: newhaven@sumafcu.org

Завантажте наш мобільний додаток для зручності контролю за рахунками!

Шукайте **SUMA FCU Mobile**

- Депозит чеків
- Перегляд балансів та історії транзакцій
- Перекази між рахунками та оплата позичок
- Оплата рахунків та більше

Телефонуйте 914-220-4900.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ФЕСТИВАЛЬ

святкуючи 25-ту річницю Незалежності України

В НЕДІЛЮ, 28-ГО СЕРПНЯ - О ГОД. 12:00 ВПОЛУДНЕ
НА „ТРИЗУБЦІ“: UKRAINIAN AMERICAN SPORT CENTER - „ТРИЗУБ“
County Line & Lower State Roads, Horsham, PA
www.tryzub.org ~ тел. (267) 664-3857

1:30-4:30 попол.

„ЄДИНА УКРАЇНА — ЄДИНА З НАМИ!“

Блискучий літній концерт надворі в „Триzubівському“ парку

Початок о год. 12-ій вполудне:

- Жива музика й танці
- Українські народні страви й печива
- Ярмарок та виставки
- Українське мистецтво й майстерність
- Пікнікові страви
- Холодні й гарячі напитки
- Розваги для дітей

Українська музика, пісня й танці в одній динамічній програмі
Хореографія спільними зусиллями виступаючих мистців:

Танцювальний ансамбль „Волошки“
Скрипалька Іннеса Тимочко-Декайло Танцювальний ансамбль „Іскра“
Музичний гурт „СПІВ-Життя“ Оркестра „Вокс Етніка“
Живе відтворення української історії гуртом „Хоругва Ясної Гори“

4:30 по пол. — Забава при звуках оркестри „Вокс Етніка“

ВСТУП: 15 дол.; студенти 10 дол., діти до віку 14—безплатно. Безплатне паркування

АДВОКАТ СЕРГІЙ ГОШОВСЬКИЙ

- ◆ Купівля-продаж нерухомості, бізнесу
- ◆ Імміграційне право
- ◆ Заповіти, трасти

Hoshovsky Law Firm, 347 Fifth Avenue, Suite 1009, New York, NY 10016
(212) 532-8600 (212) 532-8601 Fax: (212) 208-4509

УКРАЇНСЬКИЙ ІМІГРАЦІЙНИЙ ЦЕНТР PALLADA

Заснований 1992

- Грінкарти (одруження, праця, об'єднання сімей, та ін.)
- Грінкарти через працедавця (Labor Certification)
- Оформлення документів для Візового Центру (NVC)
- Оформлення документів для вигравших у лотереї DV
- Отримання дубліката вигравшу у лотереї DV
- Візи нареченого або нареченої (K1)
- Робочі візи строком до шести років (H1B)
- Відновлення картки реєстрації прибуття до США (I-94)
- Продовження терміну перебування та зміна віз

- Довіреності та заяви
- Апостиль
- Нотаріус
- Травел паспорти для володарів грінкарт
- Натуралізація
- Громадянство
- Переклади документів
- Запрошення для тимчасового візиту в США

За інформацією відносно робочих годин або для призначення Вашого візиту просимо дзвонити за номером (212) 387-8683

98 Second Avenue, #2-A, New York, NY 10003
Tel.: (212) 387-8683 • Fax: (917) 522-9587 • E-mail: pallada@comcast.net

ПРОДАЄТЬСЯ TOYOTA CAMRY LE 2008 РОКУ
В ДОБРОМУ СТАНІ, ОДИН ВЛАСНИК, 85,000 МИЛЬ.
ТЕЛЕФОН: 201-916-5952

“Нова газета” — український громадсько-політичний тижневик. Видається з жовтня 2008 року в Нью-Йорку. Видавець і головний редактор — Валентин Лабунський. Власний кореспондент у США — Катерина Кіндрас. Власний кореспондент в Україні — Василь Туглук. Дизайн — Ukrainian Media Group, Inc.

РЕКЛАМА Й ПЕРЕДПЛАТА ПРИЙМАЄТЬСЯ ЗА ТЕЛ.: 718-275-2503, 917-324-0359. Відповідальність за зміст рекламних матеріалів та оголошень несуть рекламодавці. Адреса редакції: 64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374. Електронна адреса: vlabunsky2002@yahoo.com. Інтернет сторінка: WWW.NOVA.GAZETA.INFO

“Nova gazeta” — the Ukrainian weekly. Established October 2008 in New York. Publisher and editor-in-chief — Valentin Labunsky. Correspondent in USA — Kateryna Kindras. Correspondent in Ukraine — Vasyi Tuhluk. Design — Ukrainian Media Group, Inc.

The publisher may not have the same standpoints with the author of a printed material. Authors of printed materials are fully responsible for the content of their commercial Ads. Editorial Office: 64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374. Advertising Department: Tel.: 917-324-0359. E-mail: vlabunsky2002@yahoo.com. Website: WWW.NOVA.GAZETA.INFO. Ціна договірна.

СЛАВА Ісусу Христу!

Сердечно вітаємо Маестро театрального мистецтва,
вельмишанованого пана Івана Бернацького,
Народного артиста України та керівника Українського
драматичного театру в Нью-Йорку

з 70-літтям від Дня народження!

Молимося, щоб ласкавий Господь стократно винагородив за довголітнє помноження талантів та за прищеплення й плекання в молодших поколіннях любові до України й українського театрального мистецтва. Хай Бог благословить обильними ласками, щоб зі здоров'ям, задоволенням та завзяттям Ви могли й далі продовжувати цю працю та тішитися її плодами ще многі й благії літа!

+ Павло, ЧСВВ
Єпископ Стенфордський

Дорогий Маестро!

Зі здивуванням довідався,
що на Вашому життєвому
видноколі з'явилася цифра
70, хоч виглядаєте Ви
щонайбільше на 40 років.
Господь щедро винагородив
Вас не тільки талантом актора
й режисера, а й дав Вам міцне
здоров'я та життєву енергію,
щоб Ви ще багато-багато
років радували нас своїми
чудовими виставами. Нехай
же Божі ласки й щедроти й
далі не оминають Вас! А люди нехай гідно
оцінять вашу працю й навчаться від Вашого
мистецтва любити один одного так, як усіх
нас любить Отець наш Небесний!

З християнським
привітом, владика-емерит
Василь Лостен

ВЕЛЬМИШАНОВНОМУ Й ДОРОГОМУ ДРУГОВІ, МАЕСТРО ІВАНОВІ БЕРНАЦЬКОМУ!

З ОСОБЛИВОЮ ПРИЄМНІСТЮ ВІТАЮ ТЕБЕ, ДРУЖЕ ІВАНЕ, З ТВОЇМ БАГАТИМ ЮВІЛЕЕМ –

70-РІЧЧЯМ БАГАТОГРАННОГО ТВОРЧОГО ЖИТТЯ!

ПРОТЯГОМ ЦЬОГО ЧАСУ, ПОЧИНАЮЧИ З ЮНИХ РОКІВ, ТИ БУВ ДОБРИМ СІВАЧЕМ І ДБАЙЛИВИМ ПРАЦІВНИКОМ НА НИВІ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ, ЯК ТВОРЕЦЬ-АКТОР, МАЙСТЕР МИСТЕЦЬКОГО СЛОВА, ВТІЛЮВАЧ НА СЦЕНІ КРАЩИХ ЗРАЗКІВ УКРАЇНСЬКОЇ ДРАМАТУРГІЇ, ЗА ЩО БУВ НАГОРОДЖЕНИЙ ЗВАННЯМ НАРОДНОГО АРТИСТА УКРАЇНИ. РАДІЮ, ДРУЖЕ ІВАНЕ, ЩО ТИ Й ПОЗА МЕЖАМИ УКРАЇНИ, НА НОВОМУ ПОСЕЛЕННІ, НЕ ЗАГУБИВСЯ Й ДАЛІ УСПІШНО ПРОДОВЖУЄШ МУРАШИНУ ПРАЦЮ ДЛЯ ЗРОСТАННЯ Й РОЗВИТКУ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ, СТВОРИВСЯ В НЬЮ-ЙОРКУ УКРАЇНСЬКИЙ ДРАМАТИЧНИЙ ТЕАТР З ЧУДОВИМ КОЛЕКТИВОМ МОЛОДИХ І ТАЛАНОВИТИХ СТУДІЙЦІВ, ДІВЧАТ І ХЛОПЦІВ, А НЕПЕРЕВЕРШЕНІ МОНОВИСТАВИ Й ВИСТАВИ ТЕАТРУ ЗА ТВОРАМИ Т. ШЕВЧЕНКА, О. КОБИЛЯСЬКОЇ Й ПОКАЗ УНІКАЛЬНОЇ КОЛЕКЦІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ВИШИВКИ – ЦЕ ПЛІДНО-БАГАТЕ ЖИВНО ТВОГО ТВОРЧОГО ДОРОБКУ. ГРАТУЛЮЮ! ВОДНОЧАС БАЖАЮ ПРОЖИТИ ЩЕ В ДОБРОМУ ЗДОРОВ'І Й УСПІШНОМУ ТВОРЧОМУ ДЕРЗАННІ ДОВГІ, ДОВГІ РОКИ НА СЛАВУ БОЖУ Й ДОБРО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ.

ЩИРО, ТВІЙ ДРУГ МИКОЛА ГАЛІВ

Користайте тепер -
 відсотки **НАЙНИЖЧІ** та умови на моргеджах вигідні!
 Звертайтеся до *Кредитівки Самопоміч Нью Йорк*

3.60%* APR
 незмінний відсоток
 25-ти річний термін

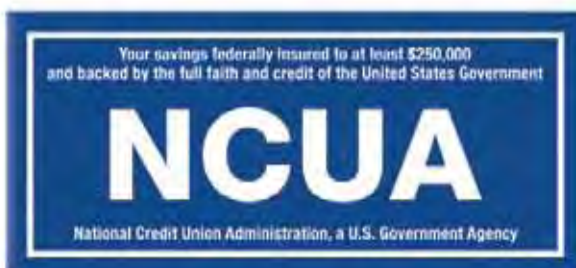
SELF RELIANCE NEW YORK Federal Credit Union

Завжди професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.

Головне бюро: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 Tel: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251
 E-mail: Info@selfreliancenyc.org; Website: www.selfreliancenyc.org
 Outside NYC call toll free: 1-888- SELFREL

Вигідно росташовані філії:

KERHONKSON: 6329 Route 209 Kerhonkson, NY 12446 Tel: 845 626-2938; Fax: 845 626-8636 ❖ **UNIONDALE:** 226 Uniondale Avenue Uniondale, NY 11553 Tel: 516 565-2393; Fax: 516 565-2097 ❖ **ASTORIA:** 32-01 31ST Avenue Astoria, NY 11106 Tel: 718 626-0506; Fax: 718 626-0458 ❖ **LINDENHURST:** 225 N 4th Street Lindenhurst, NY 11757 Tel: 631 867-5990; Fax: 631 867-5989

SRNYFCU NMLS# 699320

*Потрібно 20% завдатку; 1-4 родинний дім для вжитку домовласника; без нараховування точок (no points); нема штрафу за передчасне сплатення позички; 300 місяців до сплати; \$1,000 позичка коштує \$5.06. Відсотки на позичках можуть змінитись в будь-який час без попереднього повідомлення. APR - Annual Percentage Rate, в річному відношені.